

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_13-Tajná_m.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_13-Tajná m

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 11.7.2002

Modification Date: 13.7.2002

Last Backup Date: 13.7.2002

Modification Number: 163

Mark STONE

TAJNÁ MISE

1

Za impozantní hradbou počítačů trůnila Peggy, přísná sekretářka generála Khova, velkého šéfa Služby pro dohled nad primitivními planetami. Peggy vypadala jako pravá stará panna, mohlo jí být něco málo přes padesát, byla celá vyschlá, kostnatá a z obličeje jí čněla bojovně vysunutá brada. Zpoza silných brýlí, které měla posazené na dlouhém, špičatém nose, na vás hleděla směšně malá očka.

Otočila hlavu, protože zaslechla jemný svist výtahových dveří a její tvář se rozjasnila. Muže, jenž právě přicházel, dobře znala. Jmenoval se Mark Stone a bylo mu třicet šest let, měl energický výraz v obličeji, tváře ošlehané větrem a hustou tmavou kštici. Jeho chůze připomínala pohyby šelmy, měl štíhlou, ale urostlou postavu a pevné svaly.

Několika kroky došel k sekretářce a letmo ji políbil na vrásčité čelo. Potěšilo ji to, přesto však zaprotestovala:

"To ne, kapitáne Stone, chovejte se slušně, prosím vás."

Neubránila se ale, aby neprojevila Markovi náklonnost. Sice si ji dobíral stejně jako mnoho dalších agentů, ale jeho škádlení bylo laskavé. Měla ráda jeho šedé, vesele zářící oči. Hlavně si dobře pamatovala, jak jí zachránil život, když ji před časem unesli ti zločinci.

"Nezapomeňte, že jste mi slíbila večeri ve dvou. Těším se na nádherný večer."

"Nechte toho nebo vás potrestám a pozvání opravdu přijmu. A až se budou vaše elegantní přítelkyně po nás ohlížet, tak umřu smíchy."

"Přijímám! Přijdu pro vás dnes večer v osm hodin."

Slečna posmutněla, vzdychla a bradou ukázala na dveře, za nimiž seděl generál.

"Bohužel, myslím, že po setkání s vaším šéfem už nebudete mít chuť někam chodit."

"Mám přece ještě deset dnů dovolené."

"To generál ví, ale rozhodl, že si je vyberete někdy později."

Mark se zarazil, ale pak se usmál. "Tentokrát mi to vůbec nevadí. Právě jsem se vrátil z nádherného výletu. Strávil jsem s Elzou týden na jejím ostrůvku v Pacifiku. Bohužel se ale musela vrátit do New Yorku na zasedání několika správních rad. Už jsem se sám začínal nudit."

"Vidím, že jste s nejbohatší pozemšťankou pořád zadobře."

"Její bohatství jí na kráse nijak neubírá. A kam mě chce generál poslat?"

"Na mou duši nevím." Peggy stiskla tlačítko velkého interfonu. "Kapitán Stone čeká na vaše příkazy, pane generále."

"No konečně! Ať vstoupí." Hlas rozvibroval membránu reproduktoru.

"Nezdá se, že by měl dobrou náladu," poznamenal Mark.

"Znáte ho už natolik dobře, že vás tím nezastraší."

Khov byl dvoumetrový kolos, mohlo mu být něco přes padesát, obličej měl drsný, oči trochu došikma - zřejmě důsledek vzdálených mongolských předků. Jeho úplně holá lebka se nádherně leskla v pozdně odpoledních slunečních paprscích pronikajících skleněnou stěnou kanceláře. Za oknem se rozkládala obrovská newyorská aglomerace, která se během let rozrostla až k Washingtonu.

Generál se opíral o pracovní stůl a žmoulal v prstech cigaretu. Naproti němu seděl nějaký člověk. Mark se ušklíbl, protože poznal admirála Neumana, šéfa samotné Vesmírné policie. Byl to vysoký, hubený muž s přísným výrazem ve tváři a šedými krátce střiženými vlasy. Stone už několikrát s admirálovou službou spolupracoval a pokaždé se dostal do pořádných nepříjemností.

"Sedněte si, Stone," zahučel generál a ukázal na vedlejší křeslo.

Mechanicky hrábl rukou do zásuvky, kde ukrýval láhev whisky, ale pak si uvědomil přítomnost admirála a ruku zase zdvihl.

"Tak, chlapče, já... vlastně Služba má nějaké problémy..."

Mark se pousmál.

"Potřebujete vyslat nějakého dobrovolníka a bylo by žádoucí, abych se oním dobrovolníkem stal já?"

Generál si nenápadně povzdychl, ale zaznělo to spíš jako tornádo nad japonskými ostrovy.

"To už by bylo nejméně potřetí nebo počtvrté, co bych hrál podobnou roli. Kam mám odjet?"

"Vy přijímáte?"

"Myslím, že jste o tom ani nezapochyboval," podotkl ironicky Mark.

"Rád vím, na čem jsem. Tady admirál vám teď vysvětlí důvod, proč jsme vás tak nenadále zavolali."

Neuman si zkřížil dlouhé, štíhlé ruce.

"Před necelými třemi dny byla loď Služby pro dálkový průzkum zatažena do magnetické bouře. Je to v subprostoru poměrně neznámý jev a jejím důsledkem je vystřelení lodě kamkoliv do Galaxie. Loď se tak náhodně ocitla ve vzdáleném slunečním systému, v oblasti, která nebyla nikdy zkoumána a kam se nikdy nikdo ani nepřiblížil."

Po chvilce odmlky admirál pokračoval. "Zatímco palubní počítač s určitými problémy vypracovával zpáteční trasu, posádka se zabývala průzkumem sluneční soustavy. A kupodivu objevila teramorfní planetu. Lidé na palubě použili teleskop, popsali přítomnost živých tvorů humanoidního typu, primitivní civilizaci, zřejmě na počátku doby železné. Bohužel pracovali jen krátce a povrchně."

"Není to přece poprvé, kdy někdo objevil obydlenou planetu," podivil se Mark.

Admirál ho gestem ruky přerušil. "Loď musela z důvodů nedostatku energie výzkum přerušit. A právě když nabírala na rychlosti, tak se to stalo. Ze subprostoru se vynořil astronef a zamířil k planetě, kde přistál."

"Piráta?"

"Právě že ne! Experti se shodují v tom, že to nebyl stroj z Pozemské Unie! Byla to úplně neznámá loď. Jakmile se zanořili do subprostoru, velitel našeho astronefu zaslal její popis našim specialistům a ti ho teď pečlivě zkoumají. Prezident ihned poté, co byl informován, svolal Velkou Radu a požádal o okamžité

prozkoumání této planety."

"Jestliže se jedná o neznámý astronef, pak je to spíš úkol pro Vesmírnou policii, ne?" otázal se Mark. Khov zasáhl do hovoru dutým hlasem. "Byli jsme vybráni proto, že se jedná o existenci primitivních civilizací." Neuman se zvedl a podal generálovi ruku.

"Moje práce tady končí. Detaily nechám na vás. Kopie záznamů naší lodi máte v sekretariátě."

Otočil se ke Stoneovi a dodal:

"Prezident bude potěšen, až se dozví, že jste byl vybrán pro tuto misi. Velmi si vás váží a bude netrpělivě očekávat vaši zprávu. A Rada také. Vůbec nic o tom záhadném astronefu nevíme. Ve sběru informací musíte postupovat s nejvyšší obezřetností. Pokud by mělo dojít ke styku s posádkou astronefu, pak nezapomeňte, že k tomu je oprávněno pouze Ministerstvo pro mimozemské planety. Vyvarujte se nepředložeností, jinak vás profesionální diplomaté s radostí rozcupují."

Jakmile admirál opustil kancelář, vytáhl Khov ze zásuvky láhev whisky a dvě sklenice. Mark mlčky vychutnával alkoholický nápoj a pak se zeptal:

"Proč vybrali právě mě? Na Službě je řada důstojníků, kteří čekají, až budou pověřeni nějakým úkolem."

Generál se zhluboka napil své oblíbené medicíny a pak teprve odpověděl:

"Nemyslete si, náš početní stav je čím dál tím omezenější. Vesmírná policie a velké společnosti nám neustále odčerpávají zkušené agenty. Specialistů na primitivní světy je málo a jsou vyhledávaní pro výpravy na nedávno kolonizované planety."

Z generálova mohutného hrudníku se vydral hluboký povzdech, který způsobil malé povzdvižení mezi papíry na jeho stole.

"Co taky můžeme čekat, když se jim nabízí pětkrát vyšší plat, než jaký jim můžeme dát my. Všichni nemají to štěstí a neoplývají bohatstvím jako vy, který máte v tomto směru vystaráno."

"Je tu přece mnoho mladých, kteří by rádi do Služby vstoupili."

"Ti nemají téměř žádné zkušenosti, na takovou výpravu je pustit nemůžeme. A přestaňte to už dál zkoumat. Prostě jste právě jediný vhodný kandidát."

Generál sklopil oči a polohlasně dodal:

"Je tu ještě jedna věc, která mluví pro vás. Vy jediný vlastníte soukromý astronef."

Mark se zamračil, ale Khov pokračoval:

"Nedávné spory s Universitou zpomalily naše výzkumy, a abych dohnal ztracený čas, vyslal jsem větší počet výprav než obvykle. Na astroportu mi zbývají jenom dva astronefy, ale ty nelze použít, protože se na nich bude po několik týdnů provádět revize. A protože Prezident žádá o urychlenou zprávu, tak..." Stone se nejdřív zašklebil, ale pak se rozesmál.

"Dobrá, souhlasím, generále, nicméně doufám, že mi uhradíte alespoň cestovní náklady. Posledně, když jsem nasadil vlastní stroj pro potřeby Služby, tak mi váš poručík Benton nejen odmítl cestovné vyplatit, ale dokonce mi strhnul i pár dolů z mého platu."

"Vzpomínám si na ten incident," usmál se Khov. "Ale nemusel jste kvůli tomu chodit po žebrotě, že ne? Astronef sice nemáme, ale Služba vám naopak může nabídnout nejmodernější model androida. Uvidíte, je to úplný zázrak techniky."

Mark překotně zavrtěl hlavou:

"Kdepak, raději pojedu s Rayem, se svým osobním robotem. Znáám už jeho schopnosti a vím, co od něho mohu čekat. Je přesně přizpůsobený mým požadavkům."

Generál pokýval hlavou a v jeho očích se přitom ironicky zablesklo. Věděl své o oněch podivných vztazích mezi Markem a Rayem. Jakmile se android dozvěděl, že je jeho přítel v nebezpečí, začal se chovat mimo vši logiku i naprogramování. Okamžitě a s velmi nebezpečnou účinností jednal. Mark naopak neváhal nasadit pro svého androida i život, i když ho mnozí jiní považovali za pouhý stroj plný elektrických obvodů a kovových součástek.

"Tak dobrá!" uzavřel velkoryse Khov. "Kdy myslíte, že byste mohl vyrazit?"

Mark na okamžik zavřel oči a odpověděl až po chvíli.

"Za dvě hodiny. Ray mi právě potvrdil, že v Merkuru je vše potřebné. Staví se pro mě transvozidlem a pojedeme rovnou na astroport."

"Zapomínám pořád, že dokážete se svým androidem komunikovat pomocí telepatie."

"Ano, Ray je vzácný model, byl vybaven psychickým vysílačem a přijímačem. Jen málokterý člověk je schopen takového androida používat. Ale je to velmi praktické, a navíc to nepřitahuje pozornost domorodých obyvatel."

"Vím o tom, ale nikdo z mých agentů neměl tu možnost jako vy - načerpat zkušenosti od oné zvláštní rostlinné bytosti na vzdálené planetě, kam je nyní zakázáno vstupovat," rozřehtal se Khov.

Pozdvihl sklenici a dodal:

"Na vaše zdraví, chlapče, pamatujte na Neumanovy rady - žádné hlouposti, žádné skandály. Peggy vám předá dokumentaci, kterou s sebou admirál přinesl. Vrat' se brzy a přivezte skvělou zprávu."

2

Stone vešel do pilotní kabiny Merkuru, kde seděl u řídicího panelu Ray. Vypadal téměř jako Mark, byl ale trochu statnější. Vizuální podobnost androidů s člověkem byla až zářející. Vše na nich bylo zpracováno do nejmenších podrobností. Vytahovací chloupky, které napodobovaly rostoucí vous, z umělé kůže dokonce vystupovaly kapičky vody a imitovaly pot.

"Jak sis odpočinul, Marku?"

"Cítím se báječně, za ty tři dny cesty jsem se opravdu prospal."

"Taky jsi to už potřeboval. Výlet s Elzou pro tebe nebyl žádný odpočinek."

Mark si povzdechl. Způsob trávení volného času s touto mladou ženou opravdu nebyl klidný. Vídali se tak málokdy, že chvíle, které spolu trávili, chtěli prožít co nejintenzivněji.

"Musíme začít myslet na naši výpravu. Dráha byla stanovena správně?"

"Doufám," ušklíbl se Ray, "za necelou hodinu bychom se měli vynořit v systému ZC 086460. Tentokrát se mi naše mise vůbec nelíbí, nač to skrývat. Prostudoval jsem záznamy z lodě provádějící dálkové výzkumy. Je to povrchní a odfláknuté! Musíme začít od nuly, a to zvyšuje rizika."

Marka robotův úsudek nepřekvapil. Inženýři sice tvrdili, že android je jen jednoduchý stroj, který samozřejmě nemůže reagovat jinak než jak je naprogramován. Mark věděl, že tomu tak není. Ray byl jeho přítel, nejlepší přítel.

"Jakmile se zhmotníme v reálném prostoru, zapni automatický obranný systém. Vyhneme se tak možnému zpozorování někým nežádoucím."

"Počítám s tím. Ta historka s neznámým astronefem na primitivní planetě se mi nelíbí. Podobné míchanice bývají nebezpečné. Máš právě tak čas nalít si skleničku. Ale jenom jednu! Musím se starat o tvá játra."

Jakmile pominula obvyklá nevolnost z přechodu, Mark vstal a přešel k počítači, na kterém se začaly objevovat první výsledky analýz.

"Slunce o velikosti G... Systém zahrnuje pět planet... Třetí z nich je teramorfní... Hmotnost 0,96 ve srovnání se Zemí."

Na obrazovce se objevila modrozelená koule.

"Zapni optické a infračervené detektory, ale radar nepouštěj," radil Mark. "Náš návštěvník má možná indikátor radarového vlnění."

"Doufám, že se po návštěvě někam vytratil," hučel android.

Koule na obrazovce se rychle zvětšovala a počítač jednotvárným, kovově znějícím hlasem oznamoval hlavní charakteristiky blížící se planety:

"Atmosféra podobná pozemské... Znečištění ovzduší nižší než na Zemi... Oceány pokrývají 77% povrchu... Na obou pólech ledovcové plochy... Podél rovníku se táhne hlavní pevnina..."

"Zdá se, že trochu živo je právě tam," zasáhl do výčtu Ray. "Četné malé ostrůvky vypadají neobydlené."

Merkur se vydal na oběžnou dráhu planety.

"Jak ses rozhodl, Marku?"

"Při normální výpravě bychom nechali astronef na oběžné dráze a na planetu bychom doletěli přibližovacím modulem. Ale představa, že by Merkur mohl spatřit někdo nepovolaný, se mi vůbec nelíbí. Oblet' několikrát planetu, ať získáme co nejkomplexnější informace o povrchu a pak vyber nějaký pustý ostrůvek, na který bychom se mohli posadit."

"Riskuješ problémy s Komisí pro nevměšování," namítl android.

"Raději jim to později vysvětlím, než abych zůstal trčet na téhle planetě, ať jsou její obyvatelky

sebepečnější."

Pomocí optického teleskopu brzy rozeznali detaily hlavního kontinentu. Podél východního pobřeží, po obou stranách rovníku se rozkládalo asi deset vesnic. Další několik sídel leželo podél řeky, proudící z vysokého horského masivu, na jehož vrcholcích ležel sníh. Mezi horským hřebenem a pobřežím se rozprostírala asi dvě stě kilometrů široká planina.

"Podívej," ukázal Ray prstem na obrazovku.

Obraz znehybněl, a pak se ještě zvětšil. V severní části rozlehlé zelené pláně, přerušené jen tu a tam skupinkou stromů, se jasně rýsovala silueta astronefu.

"Ani se nenamáhali ho ukrýt," poznamenal Mark. "Přistáli necelých dvacet kilometrů od táhleté vesnice, nad kterou se tyčí opevněný hrad. Zatím to stačí, myslím, že se raději na oběžné dráze nebudeme déle zdržovat. Najdi místo k přistání."

"Támhle ten ostrov asi tisíc kilometrů východně bude docela vhodný. Lehni si a připoutej se. Zapínám brzdicí systémy."

O půl hodiny později se Merkur tiše posadil na rozlehlou písčnou pláž nedaleko mohutné čedičové skály. Analyzátoři vzápětí vyhodnotili kvalitu ovzduší.

"Takový vzduch ti jenom prospěje," liboval si Ray.

Pak sestoupili oba do podpalubí a vysvlékli se do naha. Ray podal Markovi kalhoty z hrubé látky, vysoké boty a košili z látky podobné lnu. Nakonec si oblékli kožené vesty.

"Nemám k dispozici žádnou dokumentaci, možná, že nebudeme podle poslední módy."

"Ze zkušenosti přece víme, že oblečení se vždycky dost podobá."

Nakonec podal android Markovi opasek s mečem a dýkou. Tento zázrak pozemské techniky byl určen agentům S.D.P.P. Vytvářel kolem těla nositele silové pole, které téměř nebylo možné překonat. K porušení tohoto pole bylo třeba vyšší energie, než byla energie vytvářená malým generátorem v přezce opasku. Opasek chránil před nejrůznějšími údery a dokonce i před laserovými střelami. Agenti si ale nastavovali ochranné pole pouze na nízkou intenzitu, aby na sebe zbytečně neupozorňovali místní obyvatelé. Domorodci byli i tak často překvapeni, když se vystřelený šíp třicet centimetrů před cílem uhnul stranou. Nevýhodou bylo, že v důsledku pružnosti ochranného pole byly rány často velmi bolestivé pociťovány. Nejprimitivnější zbraně jako sekyry nebo kyje byly nejnebezpečnější. Mark už ani nepočítal podlitiny, které v souboji utržil. Každá rána ovšem spotřebovávala energii a generátor se rychle vyčerpával.

Mark si s tím ale hlavu příliš nenamáhal, věděl, že se na svého androida může spolehnout. Ray byl vybaven kromě ochranného pole také antigravitačním zařízením, které mu umožňovalo vzlétnout a unést navíc hmotnost Markova těla. V pravém ukazováčku měl zabudovaný laser a v levém předloktí ukrýval dezintegrátor. Po pravdě řečeno, používat dezintegrátor na primitivních planetách bylo zakázáno Komisí pro nevměšování, ale Ray si vždycky našel nějakou výmluvu, aby mu ho mechanici neodmontovali. Stone se posadil do podlouhlé kabiny přistávacího modulu, jehož horní část byla z průhledného plastu. Ray usedl k řízení a vzápětí tiše zavměl motor.

Dveře vyrovnávací komory se otevřely, modul se odpoutal. Nad oceánem právě začínalo svítat.

"Když si pospíšíme, přiblížíme se k astronefu ještě před rozedněním. Hlavně se drž nad vlnami, aby nás nezachytil radarem."

"Tuhle hru moc nemiluju, je to nebezpečné," bručel android.

"Pořád si stěžuješ, ale vedeš si vždycky skvěle."

"Když člověk dlouho pokouší čerta, dostane se do pekla," pronesl kazatelským tónem Ray.

"Tak dost poráženeckých řečí. Zapnul jsi na Merkuru automatický ochranný systém?"

"Funguje bezchybně už dvacet sekund a navíc ta skála vedle je plná kyslíčků železa, který eventuelní detektory zmate."

Modul poskakoval obrovskou rychlostí nad vlnami a letěl směrem do tmy.

Ray ukázal prstem na tmavé místo na horizontu a zřetelně zpomalil.

"Přistaneme támhle. Je to necelé dva kilometry od astronefu, který nás zajímá."

"Proboha, Rayi," smál se Mark, "pochopte, že jsem jenom ubohá lidská bytost, která ve tmě vůbec nic nevidí."

Za necelé tři minuty se modul lehce zachvěl a tiše se dotkl země. Android zadržel Marka, který se už chystal vyskočit ven.

"Počkej na analýzy."

"Už jsi mi přece řekl, že vzduch tady na planetě mi udělá dobře."

"Pokud náhodou není právě tato oblast zamořená morem. Je to nařízení. Bylo by zbytečné si proti sobě poštvat ty hnidopichy ze Služby, kteří čekají na každou příležitost, jak ti sebrat část premii."

"Jako vždy máš pravdu," vzdychl Mark.

"Zdá se, že analýzy jsou hotové, můžeme vystoupit."

Mark se zhluboka nadechl vlahého nočního vzduchu, prosyceného bezpočtem vůní. Bylo to vždy velmi příjemné, po několika dnech strávených v umělé atmosféře astronefu.

"Mají tady léto, alespoň nenastydneš," poznamenal Ray.

Dveře modulu tiše zaklaply a stroj se odpoutal od země. Byl naprogramován tak, aby se s automatickým pilotem vrátil zpět k Merkuru.

"Můžeme vyrazit," řekl android. "K astronefu se dostaneme za svítání."

Ve slabém svitu hvězd bylo možné rozeznat zvlněnou travnatou krajinu. Oba přidali do kroku.

3

Mark ležel na břiše v trávě a prohlížel si astronef, který stál necelých dvě stě metrů od něj. V prvních záblescích vycházejícího slunce se rýsovala štíhlá silueta, která budila dojem lehkosti, dokonce i jakési křehkosti.

"Museli mít nějaké problémy s meteority," vyslal telepaticky Ray. "Podívej, na dvou místech je proražený plášť."

"Jaký používají pohon?"

"Motor na atomový pohon je uložen uprostřed lodi, ale nyní je inaktivován."

"Je na palubě někdo živý?"

"Ne, ale moje biologické detektory se mohou mýlit, plášť je ze silného kovu."

"Nenapadá tě, jak proniknout dovnitř?"

"Zhruba uprostřed je panel a za ním bude vchod do podpalubí. Možná by se mi podařilo jej otevřít."

Doufáme, že tam nenastavili nějaké výstražné zařízení. Zůstaň tady, než tě zavolám."

Android vmžiku přeběhl nevelkou vzdálenost mezi jejich úkrytem a teleskopickými podpěrami stroje.

Chvilku zůstal stát a čekal, zda nenastane nějaká reakce.

Když se nic nepohnulo, zapnul antigravitační zařízení a pomalu se vznesl do výše a plul podél pláště.

Mark opětovně blahořečil inženýrům, že dokázali sestrojít tak dokonalý stroj. Ray vypadal jako moucha lezoucí po stěně. Zastavil se u dvířek a otevřel je.

"Jsou docela důvěřiví," vyslal telepaticky Markovi. "Nezaregistroval jsem žádnou reakci."

Pak mu zmizel z očí. Uběhlo několik minut. Pozemšťana se začala zmocňovat nervozita. S úlevou zachytil Rayovu další myšlenku.

"Na palubě nikdo není, jdu pro tebe."

Zanedlouho se Mark ocitl v místě, které bylo zřejmé pilotní kabinou. Usadil se v nepříliš pohodlném křesle a začal zkoumat rozličné ciferníky, které pokrývaly stěnu před ním. Všiml si řady nesrozumitelných nápisů, napsaných neznámým písmem.

"Co na to tvůj universální tlumočník, Rayi?"

"Zaznamenal nápisy, ale k rozšifrování textu nemá dostatek údajů. Technologie astronefu se zřejmě podobá naší, ale tak z doby před dvěma sty lety. Vnitřní zařízení se zdá být přizpůsobené bytostí s lidskou stavbou těla, přibližně naší velikosti. Posádka se skládala ze dvou, maximálně tří osob."

Android ukázal na několik páček a tlačítek, nad kterými byla katodová obrazovka, a řekl: "Nemám to zkusit nastartovat?"

"Ne, mohlo by se něco stát. Raději se pokusíme nalézt majitele."

"To nebude tak snadné, nevíme vlastně, jak vypadají."

"Nemohou být daleko. Určitě se chtěli spojit s domorodými obyvateli, když přistáli tak blízko vesnice. Tam je s největší pravděpodobností najdeme," usoudil Mark.

"Podle mých pozorování leží sídlo asi dvacet kilometrů odsud. Do večera bychom tam měli dorazit."

"To by bylo neopatrné, nezapomeň, že o zdejších zalidnění vůbec nic nevíme. Lepší by bylo nejdřív najít nějakou osamělou vesnici."

"Jedna leží pět kilometrů na západ odsud," oznámil neomylně Ray.

Mark vzdychl a zdvihl se.

"Vzhůru na ranní pochod."

Za necelou hodinu dorazili k malému lesíku. Mark si utíral pot z čela.

"Trochu stínu by neškodilo."

Vešli mezi stromy podobné dubům, pod nimiž se zelenal hustý porost sytě zeleného kapradí. Ray náhle položil příteli ruku na rameno.

"Zkontroluj si ochranné pole. Moje biologické detektory signalizují přítomnost něčeho živého támhle v tom křoví."

Dvojice pozemšťanů se jako na povel rozestoupila o několik kroků, byli dokonale sehraným týmem.

Mark pomalu vytáhl svůj meč, pomalu postupoval vpřed a snažil se přitom, aby mu pod botou nezapraskala ani větvička. Špičkou meče rozhrnul houští. Pod větvemi se u země krčili dva mladíci a celí se třásli.

Jeden z nich se vrhl Markovi k nohám s prosebně sepnutýma rukama a něco nesrozumitelného brebentil. Za okamžik se k hořekování prvního přidal i druhý hoch. Mark se cítil nesvůj, nerozuměl ani slovo, a tak se pro jistotu raději tvářil přísně.

"Mám zapnutého automatického tlumočníka," vyslal telepaticky Ray, "nech je mluvit co možná nejdéle."

"To není tak snadné, jak můžu konverzovat, když z jejich řeči neznám ani jedno slovo."

Mark je gestem ruky umlčel, sedl si na zem a naznačil jim, aby udělali totéž. Mírumilovnost cizincova postoje domorodce uklidnila.

"Mark... Ray...", artikuloval zřetelně a ukazoval přitom rukou nejdřív na sebe a pak na androida.

Mladší z chlapců se rozzářil a opakoval po Markovi.

"Stak... Ymo..."

Pak se dal do složitějšího vysvětlování a několikrát přitom ukazoval rukou k vesnici.

"Právě jsem dostal první údaje z automatického tlumočníka. Jde o velmi primitivní řeč."

"O čem to tedy mluví?"

Domorodec nepřestával brebentit.

"Jestli jsem dobře porozuměl, tak říká, že jeho otec je hlavou této vesnice, kam mají dorazit královi vojáci a chtějí násilím naverbovat mladé muže do armády."

"Něco jako mobilizace?"

"Ano, a tenhle hoch utekl spolu se svým bratrancem. Zdá se, že nemají nejmenší chuť stát se válečníky. Když nás zahlédli, mysleli si, že my jsme ti vojáci... A protože zběhové jsou okamžitě popravováni, byla v nich malá dušička."

"Zjisti něco podrobnějšího o jejich vesnici," řekl Mark a zamyslel se.

Rayovi se podařilo vyřknout několik slov. Jeho přízvuk byl zřejmě docela slušný, protože mladík porozuměl a ihned odpověděl dlouhou větou.

"Má strach, aby se vojáci nepomstili jeho otcí, ale vrátit domů se bojí."

"To je skvělý. Řekni mu, že si to s nimi vyměníme, ať nám vysvětlí co nejvíc detailů, abychom udělali co nejméně chyb."

O čtvrt hodiny později vyrazili pozemšťané z lesa a hochy zanechali ukryté v křoví.

"Snaž se vypátrat nějaké zvíře, budeme moci předstírat, že se vracíme z lovu."

Ray uvedl do chodu svoje antigravitační zařízení, ale dával pozor, aby ho kryly větve stromů. Ani ne za dvě minuty objevil jakéhosi tvora s dlouhými kly, podobného kanci, a vrátil se se svou obětí na ramenou k Markovi.

"Vesnice je necelý kilometr daleko. Uvolni se, vložím do tvých neuronů základy místního jazyka, tak jak jsem je získal od universálního tlumočníka."

Mark zavřel oči a znovu poděkoval oné zvláštní rostlinné bytosti, která ho vybavila takovými telepatickými schopnostmi. Myšlenky mu lehce a rychle vklouzávaly do mozku. Ještě několik sekund...

"Tak, a to je všechno, co mám."

"No, není to nic moc. Alespoň nebudu vypadat jako nějaký intelektuál."

"Uvidíme, později ti třeba úroveň pozdvihnu."

Pozemšťané došli do vesnice, která se skládala asi z dvaceti domků, postavených ze dřeva a mazaniny a se střechou ze slámy.

Všichni obyvatelé od dětí až po starce byli shromážděni na prostranství uprostřed vesnice. Poněkud stranou stála malá skupinka mladých mužů, kterou střežili vojáci v kovových helmicích, ozbrojení kopími. Urostlý chlápek s ruměným obličejem diskutoval s bělovlasým starcem oděným v šedé tunice. Staroch s důstojným klidem snášel příval výčitek, kterými ho voják zahrnoval.

"Kde máš syna? Každá vesnice musí poslat králi nejméně dva vojáky."

"Už jste si vzali tři hochy minulý měsíc. Když odejdou všichni, vesnice nepřežije."

"Náš vládce potřebuje doplnit svoji armádu pro připravované tažení. O tom ty nemáš co diskutovat. Poslechni, nebo nechám spálit tvůj dům a tebe v něm!"

Jakmile dorazili oba pozemšťané s kancem, rozhostilo se ticho. Mark přistoupil k starci a hlasitě řekl:

"Otče, promiň, ale pronásledovali jsme toho kance hrozně daleko."

Přitom muže lehce objal a zašeptal mu do ucha:

"Nemějte strach, váš syn je spolu s bratrancem schovaný v lese. Přišli jsme místo nich, a tak vám vojáci dají pokoj."

Starec údivem jen potřásl hlavou. Mark se obrátil k verbíři.

"Jsme k vašim službám."

Voják si oba zkoumavě prohlédl a neznatelně se usmál. Usoudil, že tentokrát naverboval dobře.

Konečně pro změnu někdo pořádný. Ti, co zde zbyli, to byl samý pól! Nebyli ani dost vynalézaví, aby odsud zmizeli. Zavelel zařadit se.

"Vracíme se do vojenského ležení."

Starce se probral z letargie. Běžel do své chýše a za okamžik byl venku s malým koženým vakem. Podal ho Markovi a plaše se přitom usmál.

"Vezmi si to, synu..., chovej se jako čestný muž a dobře služ našemu pánu a vládci."

Seržant zavelel k odchodu a ukončil tak eventuální srdeční výlevy, o které nijak nestál.

4

Hrad krále Murka byl ještě dost primitivní. Měl čtvercový půdorys se čtyřmi věžemi v každém rohu. Jedna z nich byla vyšší než ostatní a sloužila jako obytný prostor. Uprostřed bylo prostorné nádvoří, vydlážděné tmavými plochými kameny. Hrad se tyčil na kopci a byl obehnán vysokou, zubatou zdí.

Vesnice v podhradí se nazývala Sutta a skládala se přibližně ze stovky cihlových domků. Nahoře na hradě cvičili nově naverbovaní mladíci. Mark s Rayem spolu s dalšími nešťastníky, násilně vytrženými ze svých rodných vesnic, dorazili předešlého večera a přespali ve velké noclehárně.

Vzbudili je za svítání, dali jim nechutnou polévku a hned nato je odvedli na nádvoří, kde vyplašené hochy začal zasypávat příkazy obtloustlý seržant.

"Do řady, nástup, vpravo v bok, v čtyřstupu pochodem vchod...", museli vstřebat všechny základní vojenské povely. Pak dostali uniformy - kulatou helmici a jednoduché, granátově červené haleny.

Po hodině odpočinku začalo drezírování znovu, tentokrát s dva metry dlouhým, ale tupým kopím. Když konečně seržant zavelel konec výcviku, Markovi se ulevilo. Byl už utahaný stejně jako tito nováčci. Je třeba říct, že nebyli příliš bystří, i ty nejjednodušší příkazy se jim musely několikrát opakovat, než je dokázali jakž takž provést.

Mark přistoupil k seržantovi, který si unaveně utíral pot z čela.

"Není tu někde možnost se občerstvit?"

"Támhle je kantýna, ale pozor! Šéfová na úvěr nedává a rvačky netrpí."

Pozemšťan okamžik předstíral, že váhá, pak dodal:

"Dostal jsem od otce trochu peněz. Nešel byste napoprvé s námi?"

Ruměný obličej se rozzářil.

"Souhlasím. Rád prokazuji nováčkům podobné služby."

Odvedl Marka k malé kůlně, přilepené k hradební zdi. Uvnitř tmavé místnosti stál jeden stůl a dvě lavice. Za pultem z hrubě tesaného dřeva se tyčila rozložitá osoba úctyhodných forem. Jakmile spatřila příchozí, hned spustila:

"Tobě už nic nedám, Akto, ještě mi dlužíš od poslední."

Poručík ji gestem ruky umlčel.

"Klídek. Dnes za mě platí tady přátelé."

Ženština si pozemšťany podezíravě prohlédla.

"Ty neznám."

"Přijeli včera večer."

Mark cinknul mincí o pult. Peníz byl okamžitě podroben pečlivému zkoumání, pak se teprve žena zatvářila přívětivě.

"Jeden velký," poručil si seržant.

Na stole se objevil veliký džbán z pálené hlíny a tři cínové nádoby. Ray ochutnal světlou tekutinu jako první a telepaticky vyrozuměl Marka.

"Je to místní druh piva, nic jedovatého, moc alkoholu v tom není."

Seržant vyprázdnil svůj pohár jedním douškem a hned si dolil.

"Mám vám vrátit drobné?" vyzvídala šéfová.

Mark pochopil a objednal ještě jeden džbán. Seržantovi zářily oči a po třetí sklence se rozpovídal:

"Vy nevypadáte tak sklesle jako ostatní rekruti."

"Proč bychom také měli být. Vždycky jsem snil o tom, že budu vojákem, ale můj otec byl proti. Práce na poli, to není nic pro mě."

Seržant ukázal na meč, který měl Mark u pasu.

"Umíte s tím zacházet?"

"Tady s bratrancem jsme často trénovali. Už se nemohu dočkat, až vám to předvedu."

"Brzy budete mít příležitost. Král rozhodl, že vyrazíme už zítra ráno. Musíme srazit na kolena toho odbojného hraběte Storka."

"Až dosud byl klid," zkusil naslepo Mark.

"Před třemi týdny vyslal náš panovník delegaci do města Kantye, k hraběti Storkovi. Sotva tam naši poslové dorazili, hned je jeho lidé napadli a usmrtili. Jednomu zraněnému se podařilo uprchnout a našeho krále varovat. Krátce na to zemřel. Podle toho, co říkal, se Stork zřejmě spojil s démony, kteří mu zázračně pomáhají."

Mark by byl rád zjistil něco bližšího, ale Akto už nic víc nevěděl.

"Náš král by se rád pomstil za potupu, kterou utřil, ale měl jiné starosti. Před necelým týdnem se tu objevili ti čarodějové."

"Čarodějové tady v Suttě?" vykřikl Mark a tvářil se překvapeně.

"Přesněji řečeno jeden muž a jedna žena. Nikdo neví, odkud se vzali. Jednoho dne ráno se objevili před branami města, na sobě měli takové podivné oblečení, které odráželo světlo a mluvili divnou řečí. Zvláštní je, že nám zřejmě nerozuměli."

"Možná to byli nějací poutníci zdaleka."

Seržant zavrtěl hlavou.

"Kdepak! Náš král je chtěl nechat upálit na hranici, ale velký alchymista si přál s nimi nejprve mluvit. Celou noc jsme viděli plameny a slyšeli hřmění hromů. Nazítří ráno bylo velké pozdvižení. Čarodějové slíbili, že nám dají talisman, který pomůže porazit nepřátele."

"Rád bych ty podiviny viděl."

"Teď to nejde, protože jsou zavření ve věži. Zítra ale budete mít možnost. Vypadáte oba schopně, zkusím zařídít, abyste nastoupili u mé čtyry. Mám je spolu se svými lidmi cestou hlídat. Myslím, že vy dva byste se mi mohli hodit."

5

Slunce stálo vysoko nad obzorem a citelně hrálo. Vojenská kolona vyrazila za úsvitu. V čele jelo nejméně sto jezdců na koni. Krále Murka, který jel mezi nimi, doprovázel hlavní velitel královských vojsk

a vrchní alchymista. Za nimi následovalo dvě stě pěších ozbrojenců, v doprovodu několika vozů, tažených koňmi.

Mark šel vedle káry, sestávající z jednoduché plošiny s žebřinami po stranách. Na nepohodlné lavici seděli "čarodějové". Na druhé straně vozu bylo provazem připoutáno asi deset soudků.

Cizinci byli oblečeni do stříbrných kosmonautických kombinéz. Jak řekl seržant, byli to muž a žena. Byli vysocí, dobře rostlí, jejich pokožka byla lehce namodralá a vlasy černé. Dívka měla pravidelné rysy, červenavé tváře a pěkně vykrojená, plná ústa. Bylo těžké odhadnout její věk, ale byla mladá... tak dvaadvacet, pětadvacet. Chvillemi tiše promlouvala ke svému společníkovi - statnému chlapíkovi, který vypadal tak na třicet. Rayovu elektronickému uchu šepot nevadil a pilně jejich konverzaci zaznamenával. "To budou naši cestovatelé," řekl telepaticky android. "Údaje vycházející z mého automatického tlumočnicka se shodují s daty, které jsem získal v astronefu."

Král rozhodl zastavit, spíš proto, aby si odpočinuli koně než lidé. Ray při té příležitosti seznámil svého přítele s novým jazykem.

Krajina se změnila. Savanu s keříky a hájky vystřídal zelené, zalesněné kopce. Seržant se potil a hekal: "Za hodinu se ukryjeme do stínu, ale než budeme mít Sartu na dohled, čeká nás zdolání ještě několika kopců. Sarta je opevněné místo, které kontroluje přístup na planinu, na níž stojí zámek hraběte Storka." Kromě Marka a Raye bylo v družině asi deset dalších strážců. Akto ukázal na mladého bledého mladíka. "Dojdi pro zásoby, a hod' sebou."

Mark se opřel o kolo káry a přivřel oči. Ray mu neslyšně sdělil:

"Skončil jsem s překladem jejich konverzace."

"Co si povídali?"

"Dívka řekla: »Nevím Geriku, jestli to byl dobrý nápad, naučit je vyrábět střelný prach. Tenhle panovníček bude schopen nás tahat po svých výpravách ještě celé měsíce.« Muž odpověděl: »Nebylo to asi geniální, ale zachránilo nám to život. Nezapomeň, že bez velkého alchymisty, kterého se nám podařilo získat na naši stranu, by nás milostivý král hned nechal upálit na hranici.« »Kdoví, jestli to, co nás čeká, bude lepší,« povzddechla si dívka."

Voják se vrátil se džberem vody a se dvěma velkými bochníky dozlatova upečeného chleba. Seržant vstal, nabral dřevěnou naběračkou vodu ze džberu a napil se. Pak si utřel ústa a posteskl si:

"Pivu na hradě se to nevyrovná. Napijte se také..."

"Dejte nám vodu, prosím," ozvalo se z vozu.

Měla příjemně melodický hlas. Mark otočil hlavu. Dívka se zdvihla, zavolala na něj. Duchapřítomně předstíral, že nerozumí.

"Pít," opakovala mladá žena a ukazovala přitom na džber s vodou.

Pozemšťan došel k seržantovi, ale ten ho zarazil.

"Přece nedáš napít těm čarodějům," vrčel vztekle.

"Poslouchejte, seržante, když už je král nechal dovést až sem, znamená to, že je potřebuje. Představte si, že mu odmítnou pomoc a budou si stěžovat na nás. Co myslíte, že král udělá? Nás pošle do první linie a postaví nové stráže."

Akto zkrabatil čelo a pokoušel se přemýšlet.

"Možná máš pravdu, bude lepší, když se nepříjemnostem vyhneme."

"Mělo by se jim dát také najíst."

Seržant rezignovaně ukrojil dva krajíce chleba a podal je Markovi. Ten je předal cizincům.

"Děkuji," zašeptala dívka a usmála se oslnivě bílými zuby, které zářily jako z reklamy na zubní pastu.

Se zjevnou chutí se napila zteplalé tekutiny a zakousla se do krajíce chleba. Muž udělal totéž a přátelsky rukou pokynul směrem k Markovi.

Zvuk trubky oznámil konec odpočinku a kolona se zformovala k dalšímu pochodu. Jak Akto předpověděl, cesta vedla lesem, který poskytoval příjemný stín, ale stoupání bylo stále prudší a zpomalovalo jejich postup.

Mladá žena už několik minut pozorovala Marka, který pomalu kráčel vedle káry. Naklonila k němu přes žebřiny hlavu.

"Pojedeme ještě dlouho?"

Pozemšťan pokýval hlavou a zatvářil se rozpačitě. Dívka se však nevzdávala. Ukázala prstem na sebe a pronesla:

"Vanisa..."

Potom ukázala prstem na pozemšťana a ten odpověděl: "Mark... Vanisa... Mark..."

Pokus o dialog byl odměněn novým zářivým úsměvem. Když opakovala svoji otázku o délce cesty, Mark ukázal na slunce a naznačil rukou oblouk.

"Zastavíme se, až zapadne slunce," přeložila si mladá žena.

6

Pevnost Sarta byla jednoduchá čtvercová věž, se třicet metrů vysokými zdmi, zasazenými do úbočí kopce. Jediný vchod tvořila brána se dvěma křídly z masivního, železnými pláty zpevněného dřeva. Královský průvod dorazil večer před setměním a než se utábořil, obklíčil celý prostor. Za svítání panoval v ležení velký ruch. Ke káře s čaroději se dostavil sám král, asi čtyřicetiletý podsaditý muž v černém brnění. Přišel spolu s velkým alchymistou, vysokým, hubeným starcem se šedivými vlasy, jehož výrazné, hluboko posazené oči lemovalo husté obočí.

"Složte soudky," nařídil panovník Aktovi.

Mladá žena seskočila z vozu, poklekla a začala něco kreslit na zem. Král jí nevěnoval pozornost, postavila se tedy před káru a se zkříženými pažemi bránila seržantovi, aby se přiblížil.

"Ne! Poslechněte mě. Musím vám vysvětlit, kam umístit střelný prach," volala neznámou řečí.

Král dal pokyn, aby ji odvedli, ale zasáhl velký alchymista.

"Chce nám něco ukázat, Veličenstvo, vyslechněme ji."

"Proč ti zatracení čarodějové nemluví naším jazykem?" zamručel král.

"Přicházejí z jiného světa."

Vanisa znovu nakreslila čáry do písku. Král i alchymista se marně pokoušeli vyrozumět jejich smysl.

Když dívka viděla, že nepochopili, smazala obrázek a nakreslila ho jinak. Opět marně. Vrhla zoufalý pohled směrem k Markovi, který se držel stranou v uctivé vzdálenosti od krále.

"Jestli Vaše Veličenstvo dovolí, myslím, že dívka radí, abychom vyhloubili ve spodní části zdi prohlubeň a do ní uložili ty soudky."

Panovník se zkoumavě zahleděl na obyčejného strážce, který se odvážil vmísit do jejich hovoru. Chystal se ho vyplísnit, ale velký alchymista jej předešel.

"Ten mladík má pravdu, podívejte se Veličenstvo, kresba představuje věž a vstupní bránu."

Vanisa vyškrabala prstem zem v místě, kde se napojovala zeď na křídlo brány a potom ukázala na soudky. Dále nakreslila dlouhou rovnou čáru a posunkem naznačila vysypání obsahu soudků.

"Co to má znamenat?" lámal si hlavu velký alchymista a zabodl pohled do Marka.

"Střelný prach je nutno rozprostřít na větší vzdálenost."

Stařec pokýval chápavě hlavou. "Jak to, že jí tak dobře rozumíš?" zajímal se alchymista v jeho hlase byl cítit stín podezření.

"U nás ve vesnici je jeden hluchoněmý hoch, a tak jsem se naučil dorozumívat pomocí gest a kreseb."

Po tomto vysvětlení se alchymistova nedůvěra částečně rozptýlila. Do hovoru se vložil panovník, chladně a logicky.

"Zdá se, že tento mladík ví, co je třeba dělat, ať tedy řídí přípravné práce. Dejte odnést soudky. Rychle."

"Pane, k narušení zdi budeme potřebovat krumpáče a špičáky a hlavně ochranné štíty, protože obránci budou házet kameny."

"Máš pravdu," řekl alchymista, "najdeme, co je třeba."

Za necelou čtvrt hodinu vybral Mark místo vzdálené asi padesát metrů od brány, kde byl chráněn před kameny, které mohly co nevidět začít padat z hradeb.

"Proč jsi tak horlivý," zlobil se seržant.

"Když se nám to podaří, připadne sláva vám. Zatím zůstaňte se svými muži zde, a já s bratrancem vyhledáme nejvhodnější místo pro kopání."

Oba pozemšťané postupovali dopředu. V levé ruce drželi široké štíty, které si půjčili od jezdců, a v druhé ruce nesli nářadí. Nad ozubenými hradbami se objevilo asi deset hlav v helmicích. Uklidnilo je, že

vidí jen dva muže a začali se jim vysmívat.

"Zesil si ochranné pole, až je přejde vtipkování, začnou nás bombardovat kameny."

Základy zdi tvořily velké, asi metrové kamenné bloky. Mark ukázal na rohový balvan u země. "Uvolni ho."

"S touhle lopatkou to nebude jednoduché."

"Použij nenápadně laser, já zabavím vojáky." Mark se přitiskl ke zdi se zdvihnutým štítem, android zatím bušil do kamene. Šlo to dobře, za chvíli se mu podařilo do vzniklé mezery vklínit krumpáč. Po prudkém záběru vedeném zázračnou silou se skála pohnula a objevil se otvor.

"To bude stačit," řekl Ray. "Pozor! Přitiskni se ke skále."

Obránci už neházeli z cimbuří co jim přišlo pod ruku, ale velké balvany. Dva z nich dopadly na Markův štít. Pozemšťan se posunky snažil přivolat seržanta. Ten by nejraději zůstal v úkrytu, ale naštěstí Markovo gestikulování zahlédl sám král, a tak teprve panovníkův rozkaz přiměl Akta a jeho muže, aby splnili povinnost.

Ray rychle naskládal soudky do prohlubně, zatímco muži, kteří se zbavili nákladu, rychle utíkali zpět do bezpečí. Android otevřel poslední ze soudků a prozkoumal obsah.

"Je to dřevěné uhlí, síra a chilský ledek," řekl. "Dost primitivní směs."

"Těžko by asi naši návštěvníci vyrobili T.N.T. Doufejme, že směs vybuchne."

V tom okamžiku zasáhl vržený kámen seržantovu helmu. Akto se zhroutil na zem.

"Seber ho," řekl Mark, "já zatím rozestřu střelný prach."

Dvě minuty nato se unavení a zpocení pozemšťané vrátili ke králově skupině. Ray položil seržantovo tělo na zem a mentálně Marka uklidnil:

"Nemá nic zlomeného, ani hlava není poraněná. Brzy se vzpamatuje."

Seržanta se ujaly strážce. Nehoda krále příliš nezajímala. Otočil se k Markovi:

"Nic se neděje, zřejmě se vám to nepovedlo."

Naštěstí se do hovoru vmísil velký alchymista.

"Teď musíme zapálit nálož. Ale dostane se oheň až na místo?"

"Dejte přinést pochodeň," navrhl Mark.

Panovník byl čím dál tím nervóznější. Přiběhl voják s pochodní. Mark ji převzal a obrátil se ke králi:

"Vaše Veličenstvo musí ustoupit dozadu a položit se na zem."

"Král se přece nemůže válet po zemi!" řekl povýšeným tónem král.

Pozemšťan hodil pochodeň na zem, plamen vyšlehl a velmi rychle směřoval ke hradbám. Následovala oslepující záře, ozval se hromový výbuch, vyšlehl ohnivý sloup...

Když se kouř rozptýlil, bylo vidět zřícenou část zdi a utržený závěs brány.

Král celý špinavý a zaprášený vyrazil radostný pokřik. Zburcoval své jezdce, kteří se ještě nevzpamatovali, a vyskočil na svého oře, kterého mu držel vyplašený podkoní.

"Do útoku, vpřed!"

Pobídl svého koně a ostatní jezdci ho následovali. Mark se vrátil k cizincům. Seržant se mezitím vzpamatoval a třel si obrovskou bouli na hlavě.

"Musím vám poděkovat. Dozvěděl jsem se, že jste mě přinesli až sem. Bez vás by mě pohltilo peklo čarodějů."

"Doufám, že majitelka kantýny nám nabídne džbán za to, že jsem jí zachoval nejvěrnějšího zákazníka."

"Na mou duši, jestli se vrátíme do Suty, slibuji vám tolik piva, že je nebudete ani moct vypít."

Cizinci stále seděli na žebříňáku. Dívka tázavě pohlédla na Marka a ten pomocí rukou naznačil výbuch, otevření brány a útok jezdců.

"Zdá se, že naše směs stačila," zašeptal muž. "Doufejme, že nás panovník z vděčnosti osvobodí."

"Ale kam půjdeme?" starala se Vanisa. "Náš astronef nemůže odstartovat a radiové spojení je přerušeno."

"Kdybych měl nějaký vhodný materiál, pokusil bych se kabinu opravit."

"To asi nepůjde, domorodci vyrábějí jen podřadné železo. Je tak nekvalitní, že tření vzduchu nevydrží."

"Přiznávání, že jsem si myslel, že jsou vyspělejší. Budeme je muset nějak podpořit, aby vyrobili speciální ocel."

Muž vzdychl.

"To se nám nepodaří ani za celý život. Obávám se, že naše existence na téhle planetě nebude trvat dlouho. Jakmile král uvidí, že nás nepotřebuje, pošle nás do žaláře nebo v horším případě na hranici. Zdá se, že je to v téhle zemi zvykem."

"Pozor, ten domorodec se na nás dívá."

"Nemůže nám ale rozumět."

"Ten mladík se zdá inteligentnější než ostatní. Když bychom se s ním spřátelili, mohl by nám pomoci."

"Myslím, že ho víc zajímá tvoje postava než to, co říkáš. Ale jestli chceš na někoho zapůsobit svým šarmem, bylo by lepší pokusit se o to u někoho důležitějšího, než je ten ubožák."

Za hradbami mezitím zuřila bitva. Královské oddíly pronikly dovnitř, ale obránci hradu, kteří se z výbuchu už vzpamatovali, bojovali o to usilovněji.

Nicméně útočníkům, kteří byli početnější, se podařilo získat rozhodující převahu. Praporec hraběte Sorka zmizel, nahradila ho králova korouhev. Seržant se vztyčil a zvolal:

"To je k vzteku, trčím tady jako přibitý, zatímco ostatní plení, loupi zásoby a hodují."

Mark si olízl vyschlé rty.

"Přiznám se, že umírám žízni. Proč nepošlete Raye, aby přinesl nějaké zásoby. Vyzná se v tom."

Akto chvíli váhal, tvářil se starostlivě.

"Jestli se král vrátí a zjistí, že jeden muž chybí..."

"Pochybuji, že by je počítal. A i kdyby, řekněte, že čarodějové se chtěli napít, a že jste se neodvážil jim to odepřít."

Seržant se hlasitě rozesmál.

"Na mou duši, příteli, tvoje rady jsou nad zlato."

Ray okamžitě odběhl a Mark mu telepaticky sdělil:

"Všechno zaznamenej pro ty pisálky ze Služby."

"Vím, co je moje povinnost. Ověř si silové pole, nerad tě nechávám samotného."

Uplynula asi půlhodina. Boje ustaly a z hradu se ozývaly už jen ojedinělé bojové pokřiky mužů a sténání žen. Mark se opíral o oštep a přemýšlel. Měl by nalézt způsob, jak pomoci cizincům nenápadně k útěku. Pak by mu snad vysvětlili svůj původ. Zatím ale nebyla vhodná příležitost, aby jim sdělil, že je na této planetě rovněž cizincem.

Z hradu vycházeli v malých skupinkách vojáci. Šest z nich dorazilo až ke káře. Bylo jasné, že objevili zásoby pití, a že je notně okusili. Zastavili se a hleděli na hlouček, kde stál i Mark,

Jeden pěkně urostlý chlápek s rozzářenou opilou tváří v rytířské zbroji a se znakem jezdce na prsou začal vykřikovat:

"Jsou to čarodějové, musíme je zabít. Jestli se jejich d'ábelský vynález rozšíří, nebude už žádný pořádný boj."

Ostatní byli okamžitě pro.

Seržant se pokusil mezi ně vložit.

"Zpět! Král nařídil, abychom se postarali o jejich bezpečnost."

Rytíř jako by ho ani neslyšel. Prudkým pohybem odstrčil Akta stranou, kde se ho chopili dva další podnapilci a spoutali ho. Ostatní strážci se opatrně vytratili, netoužili riskovat život pro nějakou hádku.

"Co se děje, Marku?"

Psychická vlna byla nabitá úzkostí.

"Malý problém s několika zuřivci."

"Už běžím!"

Opilec nebyl dál než deset kroků, když se Mark zdvihl s mečem v ruce.

"Zmiz, červe!" zařval muž.

"Ne! Neuposlechl jste rozkaz krále."

Rytíř malinko znejistěl a snažil se odhadnout svého protivníka. Jeho krví podlité oči metaly blesky. Tasil meč a namířil špicí na Marka v naději, že zpupného strážce probodne.

"Zemřeš společně s čaroději."

Mark byl připraven a útok odrazil, prudkým výpadem zaútočil na hlavu tak, že obr neměl ani kdy

zdvihnout štít. Úder mu srazil helmu a odřízl několik centimetrů kůže i s kšticí. Muž byl vzteky bez sebe a zaútočil znovu tak prudce, že by jednou ranou rozčísł pozemšťanovi lebku až k čelistní kosti, kdyby jej byl ovšem zasáhl. Mark naštěstí uskočil a protivníkova čepel se zaryla do země. Hned nato udělal krok vpřed a držadlem meče prudce uhodil rytíře do brady. Normální muž by se zhroutil, ale obr pouze zakolísal a z úst se mu řinula krev.

"Pomoc!" vydechl.

Tři vojáci, kteří se vzpamatovali z překvapení, doběhli k Markovi. Prvnímu z nich, který spěchal až příliš, vyrazil Mark prudkým úderem z ruky meč a uštědřil mu do hlavy takovou ránu, že muž okamžitě ztratil vědomí. Dva další se zhroutili ještě dříve, než se dostali ke káře.

Ray zasáhl se svou obvyklou účinností. Ostatní, když viděli, co se stalo jejich druhům, utíkali, co jim nohy stačili.

Vystřízlivělý rytíř plival krev a vůbec nechápal, co se s ním děje. Raději o tom ani nepřemýšlel.

Mladá, velmi bledá žena se na Marka usmála.

"Děkuji," zašeptala.

Dlouhou, štíhlou rukou pohladila jemně pozemšťana. Seržant, který se ztěžka vzpamatoval, si otřel čelo.

"Můj Bože, co se to děje? Zacházíš s mečem velmi dobře. Nikdy bych nevěřil, že porazíš rytíře."

Ray se vytratil a vrátil se zpět se soudkem a ohromnou šunkou.

"Nechal jsem všechno ležet, abych mohl rychleji přiběhnout na pomoc. Teď ale všichni ke stolu!"

Cizince obsloužil přednostně, zatímco vojáci, kteří mezitím nabyli vědomí, byli seržantem zahnáni kopanci do zadku.

Na závěr improvizované hostiny dorazil velký alchymista v doprovodu deseti strážných. Tváře mu hořely rozrušením. Když viděl cizince jíst, uklidnil se.

"Přišli za mnou dva muži a tvrdili, že jeden z rytířů chtěl cizince zabít!"

Seržant se uklonil a řekl:

"Je to pravda, pane, ale my jsme jeho útok odrazili."

"Blahopřeji vám. Převezmu si zajatce a odvedu je do hradu. Král je svým rychlým vítězstvím nadšen."

Jeden z vojáků pohnul károu, když vtom Vanisa vykřikla. Ukázala na Marka a Raye.

"Chci, aby šli s námi, mám k nim důvěru."

Velký alchymista svažtil husté obočí.

"Nerozumím jim."

Obava, že by se ocitl v první linii, podnítila Aktovu obrazotvornost.

"Pane, myslím, že si přeje ponechat své dosavadní strážce."

"Proč ne," zabručel stařec. "Jedem, ale pospěšte si."

7

Obě armády, stojící proti sobě, dělila necelý kilometr široká planina. Muži uspořádaní do pravidelných šiků se na poledním slunci pořádně potili.

Mark zůstal stát opodál za útvarem a opíral se o káru. Seržant byl jako ryba ve vodě a všechny je od svítání proháněl.

Velitel hradu Sarta měl ještě před obklíčením čas vyslat k hraběti Storkovi posla s žádostí o pomoc.

Stork okamžitě shromáždil své vojsko a vydal se na cestu. Zřejmě pochodoval i v noci, protože nyní byl pouhé čtyři míle od Sarty.

Král, pyšný na své nedávné vítězství, rozhodl, že se vydá protivníkovi vstříc ihned a vyvedl svoji armádu z dobyté citadely.

Akto doufal, že bude přihlížet boji jen jako obyčejný divák z cimbuří, ale obdržel rozkaz velkého

alchymisty, aby se připravil k odchodu na bojové pole. Král žádal, aby čarodějové doprovázeli armádu.

"Máme početní převahu," pronesl Ray, který pozoroval nepřátelské řady. "Přibližně dva proti jednomu."

"Hraběte to zdá se nijak neznepokojuje," zamručel Mark.

Stork seřadil své jezdce do dvou řad. Sám se držel vpředu se svým pobočníkem nesoucím prapor.

Chránili ho dva jezdci v lesklé zbroji.

Král Murko, vědom si své početní převahy, si dával načas a pečlivě rozmísťoval své muže. K Aktovi přiválal na mohutném černém koni velký alchymista.

"Seržante, budete pečlivě hlídat a za každou cenu chránit zajatce."

Akto se hluboce uklonil a snažil se nedat najevo radost z toho, že se nemusí účastnit bitvy. Když se alchymista vzdálil, Vanisa znepokojeně položila ruku na Markovo rameno.

"Zase další bitva," zašeptala.

Mark jenom ukázal rukou na armádu, která se dala pomalu do pohybu. Jezdci postupně zrychlovali pohyb až do trysku.

"Je to zvláštní," řekl Ray. "Ti druzí se vůbec nehýbají. Vypadá to na nějakou past."

Jeho pesimistická předpověď se vzápětí potvrdila. První řada královské jízdy byla pouhých dvě stě metrů od nepřítele, když se náhle před koňmi zdvihla hradba z plamenů, země se zatřásla a ozvalo se temné dunění.

"Zdá se, že hrabě Stork má také čarodějnické poradce."

"Ti ovšem používají mnohem silnější výbušninu, než obyčejný střelný prach."

Kouř pomalu rozptýlil vítr. Účinek výbuchu na královské vojsko byl zničující. Někteří koně popadali, jiní vyhodili své jezdce ze sedla a rozutekli se na všechny strany.

Pěšáků seřazených za jezdci se zmocnila panika. Bezhlavě se rozprchli, zahazovali přitom kopí a štíty, aby co nejrychleji byli pryč.

Během krátké chvíle se kára i se svým doprovodem ocitla uprostřed bojové vřavy, podobná ostrůvku uprostřed vlnobití. Zmatek se ještě vystupňoval, když se vojsko hraběte dalo do pohybu. Postupovalo krokem, v řadách a působilo najednou mohutným dojmem.

Mark sledoval prchající spolubojovníky a bručel si:

"Bylo by asi vhodné je napodobit."

Akto i ostatní strážci už zmizeli v davu. Pozemšťan vyskočil na kozlík, uchopil otěže a pobídl koně.

Vanisa a Gerik, zsinaní strachem, hleděli tázavě na Marka, který se však soustředil na vedení koně, před kterým v obrovském zmatku prchali poražení.

Vřava nabývala stále větší intenzity. Nepřátelské jezdectvo útočilo bez milosti na každého, kdo se ocitl v dosahu. Kára byla brzy obklíčena Storkovými ozbrojenci.

Vzápětí se objevil sám hrabě doprovázený dvěma rytíři v lesklé zbroji. Měli na hlavách helmy, které jim zcela zakrývaly obličej. Mark a Ray zůstali nehnutě stát, neboť věděli, že jakýkoliv odpor je zbytečný.

Jezdci pokračovali ve svém krvavém pronásledování. U káry zůstal pouze šlechtic se svým malým doprovodem. Hrubě řezaný obličej hraběte Storka se rozzářil zlověstným úšklebkem.

"Vida, tady jsou ti čarodějové, kteří pomohli králi."

Jeden z jezdců v lesklé zbroji seskočil z koně a vytáhl pistoli se zašpičatělou hlavní. Ozvaly se dva tlumené výstřely. První zasáhl Marka, který na zlomek vteřiny znehybněl a pak se teprve svalil z káry.

Dopadl těžce na zem a telepaticky vyslal:

"Rayi, to asi bude nejlepší způsob, jak se nenápadně vytrazit."

Android svého přítele napodobil. Sesunul se vedle Marka se srdceryvným výkřikem. Střelec se svými oběťmi víc nezabýval a přistoupil ke káře. Vanisa vyděšená vraždou křičela:

"Proč jste je zabil, to je strašné, vždyť se chtěli vzdát!"

"Mlčte, nebo se zbavíme i vás."

Ženu překvapilo, že ten člověk promluvil její řečí. Rytíř se obrátil na hraběte.

"Dodrželi jsme slib. Díky nám jste dosáhli snadného vítězství nad protivníkem. Jeho vojsko je na hlavu poraženo. Nic vám nebrání v tom, abyste vpochodoval do hlavního města a prohlásil se králem. Bylo dohodnuto, že výměnou za naši pomoc si odvedeme čaroděje." Stork pokýval hlavou a ušklíbl se. "To je sice pravda, ale rozhodl jsem se trochu změnit program. Nejdříve je vyslechnu sám, teprve pak vám je předám. Musíte čtrnáct dní počkat."

Jezdec se obrátil ke svému druhovi, který mlčel a neznatelně pokynul hlavou.

"Pane, uzavřeli jsme dohodu, která nemůže být jednostranně změněna. Ty dva si okamžitě odvedeme a vrátíme vám je za několik dní. Pak si je můžete ponechat nebo je nechat zmizet, jak se vám zlíbí."

Šlechtic zbledl vzteky.

"To nepřipadá v úvahu. Buď mě poslechnete nebo ..."

Pohnul rukou směrem k meči, ale zarazil se. Oba jezdcí na něj namířili svými podivnými zbraněmi, o jejichž nebezpečné účinnosti se již několikrát přesvědčil.

"Vy..., přece byste se neodvážili! Baroni, kteří mě doprovázejí, by vás okamžitě zmasakrovali." Jeho výhrůžky nijak nezapůsobily. "Není jich zase tolik a nebudou mít ani čas, a pravděpodobně ani chuť se přiblížit. Budou příliš zaměstnáni hledáním vašeho nástupce," odvětil klidně rytíř v lesklé zbroji.

Stork překvapením a vzteky zkameněl, váhal, protože jezdcům neviděl přes úzkou štěrbinu v helmě do očí a neodhadl, co si vlastně opravdu myslí.

Jeden z jezdců sklonil zbraň, aby tolik neurážel panovnickovu hrdost, a pokračoval:

"Určete několik mužů, kteří nás doprovodí a nejpozději do týdne dovedou zajatce zpátky. Máte naše slovo."

Stork vyskočil na vůz, aby před svými barony neztratil tvář. Prstem ukázal na dva muže ze své družiny.

"Doprovodíte naše přátele a budete hlídat zajatce. Odpovídáte za ně svou hlavou."

Pronesl rozkaz úsečně a poté vsedl na koně, obrátil se a odklusal. Jeden z mužů určených pro doprovod seskočil z koně, zapřáhl jej ke káře a usadil se na místo, kde ještě před chvílí seděl Mark. Uchopil otěže a žebřík se dal do pohybu.

Vanisa nešťastně hleděla na dvě těla ležící na zemi. Do očí se jí draly slzy.

8

Den se chýlil ke konci a nad zemí, pokrytou nehybnými těly, se rozprostřela noc. Mezi mrtvolami se pohyboval stín, nestydatě prohledávající padlé. Občas se ozvalo zasténání, když někdo z umírajících volal o pomoc. Dostalo se mu rány dýkou... Muž se sklonil nad dalším tělem, zručně ho ohmatal zkoumající místa, kde žoldnéři obvykle schovávali svůj ubohý majetek. Pojednou se zdvihla něčí ruka a uchopila lupiče vši silou za krk. Do ticha se ozval jízlivý hlas:

"To ale není hezké, takhle okrádat mrtvé."

Úlek zlodějčka netrval dlouho, jeho život ukončila tupá rána do hlavy. Ray vstal a řekl:

"Už tu nikdo nepovoláný není, můžeme se vytrazit."

Mark se vysvlékl z tuniky královského vojska.

"Odcházím z armády."

"Jaké máš plány? Musíme nalézt tu roztomilou Vanisu a ty dva podivné rytíře, kteří tak snadno zacházejí s pistolí."

"Mají několik hodin náskok, ale pokud se vezou na káře, můžeme je sledovat. Její kola zanechávají zřetelné stopy."

Mark se zasmál.

"V téhle tmě nevidím vůbec nic, natož nějaké stopy, ale věřím ti. Běž napřed, já půjdu za tebou."

Android vytáhl z otvoru ve svém pravém stehně dvě výživné tabletky.

"Spolkni je, Marku. Od rána jsi nic nepozřel a tvůj organismus potřebuje nabrat síly."

"Neměj strach, celý den jsem si hrál na mrtvolu a to není nijak namáhavé."

Oba se vydali na pochod. Za hodinu dorazili na kraj lesa, kterým vedla špatně udržovaná cesta z udusané hlíny.

"Stopy káry je stále zřetelně vidět," poznamenal Ray.

Uplynula další hodina. Android se náhle zastavil. "Vlevo, ve vzdálenosti asi sto metrů, se podle mých detektorů nalézá nějaká skupina."

"Kdoví, jestli to nejsou naši výtečníci." Tiše pokračovali dál a dávali přitom pozor, aby se neprozradili ani praskotem zlomené větvičky. Zanedlouho zahlédli slabou záři. Kolem malého táboráku sedělo asi dvacet mužů.

"Nevidím tam ani rytíře, ani cizince," zašeptal Ray. "Nejjednodušší bude, když se zeptáme."

"Obávám se, že tihle lotři náš zásah do jejich soukromí moc neocení."

A opravdu. Sotva pozemšťané vystoupili ze stínu stromů, ozvaly se výkřiky. Od pasů už vylétly meče, ale v tom zaslechli rázné zvolání: "Klid. Jsou to přátelé."

Muži znehybněli a v záři ohně se objevila mohutná postava seržanta Akta.

"Seržante, rád vás vidím, dobře, že jste unikli tomu masakru."

"Pochopil jsem, že kdybych zůstal s ostatními, dostihli by mne nepřatelští jezdcí. Tak jsem se hned vytratil a utekl do lesa. Celý den jsem se skrýval v hustém křoví. Když nastala noc, ucítil jsem kouř a uviděl u ohně známé tváře. Přistupte blíž, představím vás našemu veliteli baronu Treckovi."

U ohně se hřál obr oděný do černé kožené kazajky. Hleděl na příchozí podezřavě. I když se mu pozemšťané hluboce uklonili, v jeho ostře řezaném obličejí se stále zračila nedůvěra.

"Kde jste byli během bitvy?"

Místo nich odpověděl Akto:

"Naštěstí jsme zůstali vzadu, protože jsme byli pověřeni hlídáním dvou čarodějů, které král vezl s sebou."

Barona jeho slova zaujala.

"Co se s nimi stalo?"

"Ve všeobecné panice jsme dali přednost tomu, že jsme předstírali mrtvé. Díky bohu naše lest nebyla prozrazena. Tak jsem mohl vidět hraběte Storka a dva jezdce v lesklém brnění, jak se přiblížili k čarodějům."

"Zase oni!" vykřikl Treck.

"Dlouho spolu mluvili a potom jezdci odjeli směrem k lesu a odvezli káru i s čaroději. Neviděli jste je tedy projíždět?"

Baron přikývl.

"Ano, asi tři hodiny před soumrakem. Nevěděl jsem ale, že královi čarodějové byli s nimi."

"Proč jste na ně nezaútočili? Nebylo jich tolik."

Z baronovy mohutné hrudi se vydral vzdech a jeho pohled posmutněl.

"S démony se nedá bojovat. Mají zbraně, které zabíjejí na dálku."

Mark úspěšně předstíral, že nevěří, a tak baron pokračoval:

"Ty bytosti se objevily asi před měsícem. Jedné noci za velkého hromobití a blýskání vystavěly ohromný kovový hrad se šesti věžemi."

"A kde?"

"Na pláni, která se prostírá před mým hradem, přesněji řečeno před mým bývalým hradem."

Baron se zasmušil.

"Za svítání jsem se s asi dvaceti muži přiblížil k té podivné stavbě. Naproti nám vyšly tři nezvykle oblečené osoby, šaty jim zvláštěně světélkovaly. Když byla vzdálenost mezi námi asi sto metrů, napřáhly paže a zazněla série malých výbuchů jako malé hřmění. Téměř všichni moji muži přitom padli. Kůň pode mnou se splášil, vystřelil jako šíp a odvezl mě od těch tvorů pryč. Zachránil mi tak život."

Sevřel vztekle pěsti a dodal temným hlasem:

"Běžel jsem do Storkova hradu, abych požádal svého panovníka o pomoc. Nevím, jakým zázrakem, ale dva z těch cizinců už tam byli. Hrabě mi stroze oznámil, že jim daroval moje pozemky. Chtěl jsem protestovat, ale hrabě mě chladně odbyl, a když jsem trval na svém, vyhnal mě jako psa. Od té doby se spolu s několika věrnými skrývám v tomhle lese."

"Zúčastnil jste se bitvy?"

"Nezakrývám, že jsem doufal ve vítězství krále. Bohužel se tak nestalo. Chápu, že se hrabě zajímá o ty démony, ale zaplatil jim mým majetkem!"

Nastalo dlouhé ticho, které přerušovalo jen slabé praskání skomírajícího ohně.

"Nepokusil jste se nějak vyzvědět, co jsou zač?" vyptával se Mark.

"Nešlo to. Jakmile jsme se přiblížili ke kraji lesa, ani ne na pět set metrů, už o nás věděli. Zabili jak muže, tak koně, to mi věřte. Před dvěma týdny jsem lovil a poranil smku, kterou jsem pronásledoval. Utíkala směrem k mému hradu. Když jsem ji už už doháněl, narazila na jakousi černou liánu. Vyšlehl blesk a zvíře padlo mrtvé. Zůstal jsem schovaný několik hodin, ale nikoho jsem neviděl."

Muži se uložili ke spánku do hustého koberce mechu. Akto zavřel oči první, ale Mark ještě dlouho nemohl usnout.

probouzejícího se dne. Baron Treck zíval a škrábal se v hustém plnovousu, ukrývajícím drobné cizopasníky.

"Chtěl bych ty čaroděje sledovat, a kdyby se nám podařilo jednoho z nich zajmout, král by nám za něj určitě dobře zaplatil," řekl Mark.

"To se vám nepovede," namítl baron Treck.

"Kdo ví! Kdyby se nám to povedlo, vrátíme se sem a vy pak budete moci začít s králem vyjednávat." V baronově pohledu se objevila chtivost. Mark potlačil úsměv.

"Jděte," svolil, "ale pamatujte, co jsem vám řekl. Smrt může číhat na každém kroku."

Na odchodu se k pozemšťanům přitočil Akto.

"Jste blázni, proč se do toho mícháte? Toužíte po dobrodružství? Mohli jsme tady pěkně v klidu vyčkat až bude mír, a potom se vrátit do Suttu. Ať vládne ten či onen panovník, velitele pro nové rekruty potřebuje každý."

"Je nám líto, příteli, ale král nás pověřil, abychom ty dva hlídali a já mu je chci přivést zpět."

Seržant kroutil nad jejich tvrdohlavostí hlavou.

"Blázni! Blázni ani hrdinové nežijou dlouho. Škoda, mohli jsme být dobrá parta."

Pozemšťané se už dále nezdržovali a vykročili do lesa. Spletité koruny vysokých stromů svým listovým zakrývaly nebe. Pod stromy rostly husté křoviny s černými trny, které zpomalovaly jejich pochod.

"Proč nemůžeme jít jednoduše po cestě?" vzdychal Mark. "Šlo by to mnohem rychleji. Jestli mají elektronickou ochranu, určitě bys ji včas odhalil."

"Není to sice moc opatrné, ale mohli bychom to risknout. Cesta vede asi tři sta metrů stranou."

Od té chvíle se jim šlo lépe. Mark vytrvale pochodoval a až v poledne souhlasil, že si odpočinou.

"Už bychom měli být u cíle," řekl, když si natáhl unavené nohy.

"Je to ještě deset kilometrů, ale měli bychom si začít dávat pozor, nemám rád nečekaná překvapení."

"Podle toho, co říkal baron, se jedná o jednoduchou elektrickou překážku. Spíš mě znepokojuje představa, že nedaleko odsud stojí vedle sebe šest astronefů. Jak nám mohly uniknout?"

Android pokrčil rameny, úplně jako člověk.

"Použili jsme jen optický teleskop. Stačila obyčejná maskovací síť a trocha listů, a pokud jejich generátor nebyl v chodu, mohli se před námi lehko skrýt."

Po půlhodině odpočinku se pozemšťané vydali opět na cestu. Ray, který šel jako první, se náhle zastavil a ukázal na povadlé křoví před sebou.

"Moc práce si s vymýšlením překážky nedali. Tři elektrické dráty a několik větví."

"To stačí tak pro ubohé primitivy."

Android zvedl levou paži, ve které držel dezintegrátor.

"Chceš, abych to zničil?"

"V žádném případě. Nikdo nemusí vědět, že přicházíme. Po žádné návštěvě zřejmě netouží. Použij antigravitační zařízení a přenes mě na druhou stranu."

"Chyt' se mě kolem krku."

Podivná dvojice se tiše vznesla do vzduchu. O padesát metrů dále položil Ray svého přítele na zem.

"Jdeme dál, ale nech si detektory zapnuté, možná mají zdvojenou ochranu."

Markova obava se však nepotvrdila.

Odpoledne vyšli pozemšťané z lesa a stanuli na okraji půvabné planiny lemované na obzoru hřebenem hor. Asi tři kilometry od nich stálo to, co baron Treck nazval honosně zámečkem. Byla to velká farma o čtvercovém půdorysu s jednou věží v rohu.

Daleko zajímavější však bylo to, co stálo nedaleko farmy a co povrchní pozorovatel mohl považovat za skupinu stromů. Ve skutečnosti šlo o šest astronefů postavených vedle sebe. Byly kryty sítí s velkými oky, a přes ni byly rozprostřeny olistěné větve.

"To nevypadá na pirátské lodě," usoudil Mark.

"Podobají se tomu astronefu, který jsme už navštívili."

"Počkáme, až se setmí, a pak se k nim pokusíme přiblížit."

Když se jako stíny k astronefům přikradli, zjistili s lítostí, že všechny vstupy dovnitř jsou uzavřeny. Vydali se tedy směrem k budově, kterou chránil mělký příkop bez kapky vody a zeď, nepřesahující čtyři metry.

Na cimbuří nezpозorovali žádnou hlídku.

"Jsou dost důvěřiví, bránu nechali otevřenou," zašeptal Ray.

Za normálních okolností bývala tato vrata o dvou masivních křídlech pevně uzamčená a chránila vstup do pevnosti. Nyní zůstalo jedno křídlo pootevřené.

"Zdá se mi to až podezřele snadné," zamručel android.

"Nesmíme dlouho váhat, musíme zjistit, odkud astronefy pocházejí."

"Zesil si ochranné pole, sám jsi viděl, jak lehko zaútočí."

"Máš pravdu, ale mají jenom jednoduché pistole na náboje. Počkej, až ti řeknu, kdy začít protiútok."

"Doufám, že budeš mít čas takový příkaz vydat," ušklíbl se Ray.

Zanedlouho se ocitli na velikém, hrbolatě vydlážděném dvoře. V prvním patře věže svítilo jedno okno.

Zbytek budovy tonul v naprosté tmě a tichu.

"Pozor, Marku, zaznamenal jsem radarovou vlnu."

Dvůr ozářil silný reflektor. Z věže vyšli dva muži ozbrojení pistolemi. Mark zůstal překvapeně stát.

Neudivilo ho ani to, že byli objeveni, ale spíše vzhled příchozích. Byli zavalití, oblečení do stříbřitých astronautických kombinéz. Marka nejvíc zarazila jejich hlava. Měli hranatý obličej, velmi tmavé vlasy a malé odstávající uši, které se neustále pohybovaly. Jejich pleť byla zelená, hrbolatá, jakoby pokrytá šupinami. Na rozpláclem nose byly patrné především nosní dírky. Jasně žluté oči lemovaly výrazné oční oblouky, které byly holé, stejně jako tváře těchto tvorů.

Bytosti uklidnilo, že se vetřelci vůbec nehýbali. Neznámí tvorové udělali několik těžkopádných kroků směrem k nim a jeden z nich promluvil stejnou řečí, jakou mluvila Vanisa:

"Jsou to primitivové, mám je hned zneškodnit?"

"Počkej, velitel bude chtít vědět, jak se dostali až sem."

Dlouhnutím hlavní zbraně pobídli pozemšťany, aby došli až ke dveřím věže. Dostrkali je do klenutého sálu podpíraného několika sloupy. V kovaných držácích na louče byly zasunuty elektrické lampy. Pěkný anachronismus! Za hrubě opracovaným stolem sedělo deset podobných hunianoidů.

"Veliteli, tyhle jsme našli venku."

Jeden humanoid se zvedl. Měl široká ramena a oči mu zářily jako majáky.

"Odkud přicházíte?" zvolal místním nářečím.

Mark odpověděl až po malém zaváhání, které působilo věrohodně, jako by byl zaskočen.

"Posílá nás hrabě Stork, chce se ujistit, že mu vrátíte zajatce, tak jak jste slíbil."

Velitel vztekle dupl nohou do dlažby.

"Sem do zámku jste se přece nemohli dostat!"

"Sledovali jsme vás..."

"To není možné, nic jsme nezpозorovali."

"Šli jsme vedle vás, ale lesem."

Jeden ze strážců namítl:

"Elektrická ochrana by je musela zadržet."

Velitel pokrčil rameny.

"Asi využili okamžiku, kdy jsme ochranu vypnuli, abychom sami prošli. Ani si to neuvědomili, ale měli velké štěstí. Máme je hned popravit?"

"Není třeba. Odzbroj je a zavři k ostatním. Nejpozději do čtyřiaadvaceti hodin náš pobyt tady končí."

Pozemšťané byli odvedeni na konec sálu, kde se otevřely nízké dveře vedoucí na strmé schodiště. Po třiceti schodech se ocitli v rozlehlém sklepení, které se táhlo pod celou věží. Místnost byla osvětlena jedinou slabou lampou. Byly tu uskladněny pytle s obilím a ze stropu visely kusy uzeného masa. Spolu s několika obrovskými sudy zde byly umístěny veškeré zásoby nešťastného barona Trecka.

U zdi stála velká klec ze železných prutů. Strážce otevřel obrovským klíčem zámek a dveře se se skřípáním drásajícím ušní bubínky otevřely. Uvnitř se zvedly čtyři postavy, zatímco strážce s úsměškem oznámil:

"Vedu vám společnost, hezky se bavte."

I ve slabém světle poznal Mark Gerika, Vanisu a dva strážce, které s nimi poslal hrabě Stork, aby je hlídali. Mladá žena vypadala unaveně, pod očima měla tmavé kruhy, ale nezdálo se, že by s ní zacházeli

nějak zle. Když spatřila Marka, vykřikla, ale hned se ovládla. Mark jí položil prst na ústa, což ve všech koutech světa znamená totéž - mlčet. Když humanoidi odešli ze sklepení, jeden ze zajatců se otázel: "Kdo jsi?"

Měl úzký obličej, tváře zarostlé a těžký podezíravý pohled.

"Posel hraběte Storka."

"Lžeš, nikdy jsem tě na hradě neviděl, ani tvého přítele."

"Sloužili jsme v královské armádě, a pak byli v zajetí. Hrabě nám slíbil zachovat život, jestli mu přineseme o vás nějakou zprávu. Kdo to jsou ty ošklivé ještěrky, a co zde chtějí?"

Muž, jehož nedůvěra poněkud klesla, pokýval hlavou a povytáhl obočí.

"Nevíme. Baví se jen tady s těmi dvěma, a já jim nerozumím. Myslíte, že nás propustí?"

"To ví samo nebe. Zatím nám nezbývá nic jiného než spát," odpověděl mu Ray.

Sám šel příkladem a natáhl se do špinavé slámy, která byla rozprostřená na zemi. Mark si sedl zády ke zdi a zavřel oči. Náhle ucítil dotek něčí ruky. Byla to Vanisa, která se posadila vedle něho. Natáhla pomalu paži, dotkla se jeho ruky a usmála se.

"Naše situace se nezlepšila," pronesl telepaticky Ray. "Nechceš dnes v noci zmizet?"

"To by bylo předčasné. Chtěl bych se něco víc dozvědět o těch nazelenalých humanoidech."

"Zeptej se své krásné přítelkyně. Zdá se, že je šťastná, že tě znovu vidí. Zřejmě je zná, neboť mluví stejným jazykem."

"Musíme ještě chvíli počkat. Raději zůstaneme v anonymitě."

10

Dvěma úzkými štěrbinami ve stropě procházelo slabé světlo a trocha vzduchu zvenku. Ze dvora k nim doléhaly tlumené zvuky, které svědčily o aktivitě jejich žalárníků.

Mark provedl sérii uvolňovacích cviků, aby si narovnal údy po nepohodlně strávené noci.

"Doufám, že nám nezapomenou přinést snídaní."

"Dostáváme jíst jednou za den, ale pokaždé v jinou dobu."

Zmlkli, neboť zaslechli otevírání dveří. Do sklepa vešel humanoid, který byl podle všeho velitelem a přistoupil ke kleci. Žluté oči mu svítily zadostiučiněním. Obrátil se k Vanise a její řeči pronesl:

"Moji muži našli váš astronef na místě, které jste označili. Je pravda, že radiové zařízení je porouchané.

Nemohli jste tedy informovat vaše přátele o naší přítomnosti na této planetě. Z opatrnosti, abychom nezanechali žádnou stopu, jsme váš stroj úplně zničili."

Mladá žena se zasmušila a v očích se jí objevily slzy.

Ještěr pokračoval:

"Musím vám oznámit, že odlétáme za necelou hodinu."

"Nemůžete nás přece nechat tady na té divoké planetě," naříkala s rukama pověšenýma na rezavé kleci.

"Musíte nás vzít s sebou."

"To nejde. Máme před sebou důležitý úkol."

Chtěl odejít, ale rozmyslel si to. Vycenil řadu ostrých drobných zubů, zřejmě to měl být úsměv.

"Zapomněl jsem vám říct jednu drobnost, která vás potěší. Právě odstartovalo pět set astronefů, celá naše flotila, k útoku na vaši planetu, na Savaru."

Zpráva Vanisu uzemnila. Zbledla jako křída.

"Jakmile vaše lodi vniknou do subprostoru, zachytí je naše snímače," prohlásila nejistě. Ještěr se ušklíbl a řekl:

"To víme a doufáme v to. Vaše armáda odstartuje směrem k blížící se katastrofě, tedy proti nám, ale nebude dost početná, a to bude její konec. Vsadím se, že vaše vláda zmobilizuje všechno, co se udrží ve vzduchu."

Když se smál, vypadal jako zvíře, které se chystá kousnout.

"Právě v tom okamžiku zasáhnu já. Využiju chvíle, kdy vaše špiónážní snímače budou zaneprázdněny zkoumáním odrazu naší flotily a mých šest astronefů se ponoří do subprostoru."

Vanisa bezradně pokrčila rameny a vzdychla: "O šest lodí víc nebo míň, jaký je v tom rozdíl?"

"Obrovský!" vykřikl s uspokojením. "Nepoletíme společně s naší eskadrou, ale na opačný konec vaší

sluneční soustavy. Proto jsme taky museli pobývat na téhle směšné planetě. Odsud se dá totiž nejlépe nenápadně odstartovat do oblasti, která nás zajímá." Znovu se samolibě zasmál.

"Jakmile budou vaše astronefy venku ze svých základů, napadnu vaši planetu. Útok šesti strojů rozmetá hlavní město, komunikační centra, zničí vaši obranu. Už teď jsem pánem bitvy, která se připravuje. Sbohem, jdu si pro velké vítězství."

Když došel ke dveřím, Vanisa zavolala: "Osvobodte aspoň tady ty primitivy. Nemůžete je přece odsoudit k smrti žizní a hladem v tomhle sklepení." Ještě neuznal za vhodné ani odpovědět a dvířka za ním zapadla. Za čtvrt hodiny se ozvalo temné dunění, které rozvibrovalo zdi hrádku. Astronefy odstartovaly.

Mladá žena se vrhla na zem a srdceryvně se rozvzlykala. Gerik jí šeptal do ucha něco povzbuzujícího, ale marně.

"Myslím, že je čas odtud odejít," řekl Mark. "Ale ty dva primitivové by nemuseli vidět, co se tu bude dít. Mohli bychom mít zase problémy s Komisí pro nevměšování."

"O to se postarám, neměj obavy," ušklíbl se Ray.

Oba nešťastníci se nikdy nedozvěděli, co se jim přihodilo. Pamatují si jen, že jejich spoluvězeň k nim přistoupil a ukázal prstem na strop. Když automaticky zdvihli hlavu, dostali strašlivou pecku do brady a upadli do bezvědomí.

"Výborně, Rayi. Teď rozřízni laserem mříž."

Za dvě vteřiny se dveře klece s třeskutím otevřely. Vanisa s Gerikem, překvapení hlukem, vyskočili. Mark chytil mladou ženu za ruku.

"Musíme rychle pryč, dříve, než se zpráva o odjezdu vetřelců rozšíří."

Gerik údivem zkoprněl a nevěřícně poulil na Marka oči.

"Vy... jak to, že mluvíte naší řečí, kdo vlastně jste?"

"Představování necháme na později. Teď musíme co nejrychleji zmizet."

Dveře sklepa byly zavřené, ale povolily pod Rayovým kopnutím. Nádvoří zelo prázdnotou.

Uprchlíci dorazili za necelých deset minut k místu, kde ještě nedávno stály astronety. Po zemi se válelo několik uschlých větví, které sloužily k zamaskování.

"Zavolej modul."

"Normálně bychom měli čekat, až bude noc," namítl Ray.

Mark pokrčil rameny.

"Po tom, co se tu všechno udalo, pochybuju, že by pohled na náš malý stroj mohl domorodcům způsobit další potíže v jejich vývoji."

11

Mark trochu poodstoupil, aby si jeho návštěvníci mohli v klidu prohlédnout obytnou kabinu, sousedící s řídicím centrem. Hosté s němým úžasem obdivovali přístroje této zvláštní lodi. Let modulem probíhal v tíživé atmosféře ticha, neboť pozemšťanovi se do vysvětlování příliš nechtělo.

"Udělejte si pohodlí," řekl. "Vsadím se, že po tom nepříjemném pobytu v kleci vám přijde vhod občerstvení."

Zatímco Ray chystal skleničky, Vanisa to už nevydržela a vybuchla:

"Kdo jste? Proč si hrajete na záchránce? Proč nám všechno neřeknete přímo?"

"Nemohl jsem jednat jinak. Jsem kapitán Mark Stone ze Služby pro dohled nad primitivními planetami." Stiskl tlačítko a katodová obrazovka se rozsvítila.

"Tady je dokument, který vám poskytne přehled o Pozemské Unii a o planetách, z kterých se skládá, o našich zvycích a zákonech. Ray provedl překlad do vaší řeči, který však nebude úplný, neboť toho zatím mnoho z vašeho slovníku neznáme. Během zajetí jste nebyli příliš hovorní. Já se mezitím převleču do vhodnějšího úboru pro pobyt v astronefu."

Film byl natočen na Ministerstvu pro galaktické záležitosti pro případ kontaktu s vyspělou civilizací.

Po půlhodině se Mark znovu objevil. Prošel sanitárním blokem, jeho obličej byl zbaven vousů a špíny nahromaděné během pobytu na planetě. Byl oblečený do čisté astronautické kombinézy a voněl dobrou kolínskou.

"Ani vás nemůžu poznat!" vykřikla Vanisa. "Hrál jste neuvěřitelně dobře roli obyčejného vojáka. Byla bych přísahala, že jste se tady na té planetě narodil."

"To je moje profese. Nenápadně se vmísit do domorodé primitivní civilizace, poslouchat, pozorovat, ale nezasahovat... To je bohužel to nejtěžší. Teď, když jsem vám představil naši civilizaci, byli byste ochotni uspokojit i moji zvědavost?"

Oba cizinci se na sebe podívali, kdo začne. Slova se ujal muž:

"Jsem plukovník Gerik, důstojník savarské flotily a Vanisa je neteří našeho prezidenta a členkou vlády."

S úsměvem dodal:

"Jestli nám nabídnete další skleničku, slibuju, že vám vše co nejlépe vysvětlím."

Mark jim okamžitě dolil.

"Naše planeta, kterou nazýváme Savara, se nalézá v sousední sluneční soustavě ve vzdálenosti pěti světelných roků. Prodělali jsme vývoj podobný vašemu, ale cesty do subprostoru podnikáme teprve v posledním století. Už při prvním průzkumu jsme objevili Akar, teramorfni planetu obydlenou vyspělými humanoidy. Domorodci nás velmi dobře přijali a navázali jsme s nimi úzké vztahy."

"Se vzorky jejich rasy jste se setkali," dodala Vanisa.

"To jsou ti, co se tak podobají ještěřům?"

"Srovnání je legrační, ale není přesné. Jsou to homeotermičtí tvorové velmi podobní nám. Hlavní rozdíl je v druhu jejich hemoglobinu, který je na bázi mědi a ne železa jako u nás, což jim propůjčuje jejich nazelenalou barvu. V plné důvěře jsme jim poskytli naše technologie. Jsou inteligentní a velmi brzy si vše osvojili. Za několik let postavili svůj první astronef. Avšak před třiceti lety napadli překvapivě naši planetu. Naštěstí byl první útok odražen, válka trvala dva roky s těžkými ztrátami na obou stranách. Nakonec bylo docíleno příměří, které se až dosud dodržovalo."

"Jak jsem vyrozuměl, vaši nepřátelé začínají znovu útočit."

"Myslím, že i my jsme udělali pro obranu, co jsme mohli. Jakmile nepřátelství skončilo, rozhodli jsme se nainstalovat na periferii systému Akar snímáče, které by nás upozornily na průnik astronefů do subprostoru, abychom se vyhnuli jakémukoliv budoucímu překvapení."

"Takže vaše vláda by měla být informována o útoku nepřátel."

"Ano, znáte však demokracie. Dlouhé období míru nás ukolébalo a my jsme nevěnovali dost prostředků na naši obranu. Jestli je pravda to, co nám řekl Akarijec o jejich početním stavu, budou naši občané bojovat jeden proti pěti."

"Nezmínili jste se ještě o tom, co vás přivedlo sem na tuhle planetu," připomněl Ray. Odpověděla mu Vanisa:

"Před měsícem zachytily naše snímáče proniknutí několika strojů. Domnívali jsme se, že se vynoří v našem systému, ale nestalo se tak. Po určitém čase jsme začali zjišťovat, kam se vlastně poděly. Cílem naší mise bylo prozkoumat tento systém, který je blízko Akaru. Bohužel, naši loď poškodily meteority a jen díky Gerikově obratnosti jsme zde nehavarovali. Naneštěstí se nám porouchalo i rádio, takže jsme nemohli zavolat naši základnu."

"Vím to, váš stroj jsme navštívili," usmál se Mark.

"Když jsme pak hledali pomoc, byli jsme zajati místním králem, který nás považoval za čaroděje."

"Pokračování už známe, ale proč se museli ještěři míchat do místních sporů?"

Gerik mu odpověděl s ustaraným výrazem:

"Aby nás přelstili, vyrazili dlouho před námi. Jejich astronefy nejsou schopné setrvávat měsíc ve vesmírném prostoru. Museli proto vyhledat místo k mezipřistání, aby ušetřili palivo. Navíc neměli dost potravin pro celou posádku."

Marka ta informace překvapila, byl zvyklý na dlouhé pobyty v prostoru, ale nedal na sobě nic znát. Dopil skleničku a s úsměvem pronesl:

"Vidíte, že já sám jsem pouhé kolečko v obrovském soukolí. Musím o všem vyrozumět své nadřízené. Mezitím vám určitě přijde vhod náš sanitární blok. Ray vám ukáže, jak to funguje a přinese čisté oblečení."

Vanisa přijala návrh s povděkem, podívala se s úsměvem na své černé ruce.

"Od té doby, co jsme se neočekávaně ocitli na téhle planetě, jsem neměla možnost se umýt. Viděl jste

sám, když jste nás doprovázel, že pro domorodce hygiena nic neznamená. Jsem v hrozném stavu. Úplná čarodějnice."

Mark se tomu pousmál.

"Nesmíte přehánět, pro mne jste byla i tak půvabná."

"Děkuji za poklonu."

Hosté v doprovodu Raye opustili kabinu a Mark vešel do prostoru pro řízení lodi. Když nahlédl do počítače, povzdechl si. Na zemi bylo jedenáct hodin večer newyorského času. Zase jednou bude muset rušit generála Khova v jeho soukromém bytě.

Za pět minut dostal spojení a zrzavý operátor mu se šibalským výrazem tváře odpověděl:

"Dobrý večer, kapitáne Stone. Určitě chcete mluvit s generálem. Vydržte chvíli, hned vás spojím s jeho bytem."

Ta horlivost připadala Markovi podezřelá. Při každé Markově cestě se ve Službě uzavíraly sázky o to, kdy bude Khova volat. Zrzek zřejmě vyhrál! Nejdříve se objevila hezká blondýna, asi čtyřicátnice.

Jemné vrásky kolem očí však prozrazovaly vyšší věk.

"Jsem vždy velmi ráda, kapitáne, když vás vidím. Ne, vůbec nerušíte. Ihned zavolám manžela. S potměšilým mrknutím dodala: "Je teď poněkud přetažený, má toho v práci moc, proto se ho snažím doma rozptýlit."

Hned nato se na obrazovce objevil generál. Jeho holá lebka v záři kamery svítila a na čele se mu perlily kapky potu. Ušklíbl se.

"Kdy si konečně zvyknete volat mne v úředních hodinách jako jiní agenti?"

"Mrzí mne, že vás musím rušit v manželském soužití, ale nutně od vás potřebuji instrukce."

"Vím, že s vámi to není jednoduché. Poslouchám vás."

Mark mu stručně vylíčil všechny své útrapy od příletu na Korvu. Generál jej nijak nepřerušoval, pouze si na konci vyprávění zhluboka povzdechl:

"Je to ještě horší, než jsem se původně obával. Primitivové a navíc dvě rasy humanoidů, kteří si hrají na válku a do toho všeho ještě vy. Řekněte Rayovi, aby urychleně odeslal své záznamy. Než vám dám další rozkazy, naučte vaše hosty našemu jazyku. Bude to dobré pro další hovory. K mému velkému potěšení budu muset vzbudit ministra pro galaktické záležitosti. Až si půjdete lehnout, bude vás aspoň hrát vědomí, že i vaši nadřízení pracují."

Ray vystřídal Marka před obrazovkou videoradia, když se na druhé obrazovce znovu objevil šklebící se zrzek.

"Jsem připraven převzít záznamy."

V kabině našel Mark znovu své hosty. Vanisa, které byla kombinéza poněkud velká, zářila krásou a svěžestí.

"Co říkali vaši nadřízení?" ptal se Gerik.

"Jako každá administrativa, požádali mě o trpělivost a vyzvali mě, abych vyčkal dalších rozkazů."

"Musíme ale upozornit Savaru na nebezpečí, které jí hrozí," namítla Vanisa, "prosím vás o to. Akarijský šéf měl pravdu. Překvapivý útok jeho astronefů by způsobil nedožité škody. Naše hlavní město má jen slabou protivzdušnou obranu."

Mark se zamračil, neodpovídal, protože usilovně přemýšlel. Zase bude muset jednou zasáhnout do vývoje. Musí se rozhodnout.

"Nemyslím, že by mně mohli vyčítat, kdybych vám umožnil, abyste poslali vaší rodině zprávu, co se s vámi stalo. Kdo měl na starosti radiové spojení na vaší lodi?"

"Já," zareagoval okamžitě Gerik.

"Běžte do pilotní kabiny, Ray vám ukáže, jak zacházet s radiem."

Obrátil se k Vanise a dodal:

"Přála byste si galaktickou lekci? Mohl bych vás naučit našemu jazyku."

"Ráda, ale bojím se, že to bude trvat dlouho."

"Vůbec ne, jenom několik hodin."

Překvapením vykulila oči, a tak musel vysvětlit:

"Mám zde psychický induktor, který otiskne přímo do vašich neuronů určitý počet pečlivě vybraných vět,

které vám vystačí pro běžně používané rozhovory."

Vanisa se šibalsky usmála.

"Kdybych tak měla takový přístroj, když jsem studovala. Ted' už vím, jak jste se tak rychle mohl naučit naší řeči."

Vešli do sousední kabiny. Mark uložil mladou ženu na pohovku a připevnil k její hlavě mřížku s miniaturními elektrodami. Přešel k ovládacímu panelu a zapnul několik tlačítek. Rozsvítila se řada kontrolky a na obrazovce se objevily křivky. Údaje se zapsaly na další obrazovku.

"Váš mozek se na první pohled neliší od mozku pozemšťanů. Můžeme začít."

Stiskl další tlačítko a jiné barevné kontrolky se rozsvítily.

"Ucítíte, jak se vás zmocňuje ospalost. Nesmíte ji ale překonávat. Tak to má správně být."

Vanise ztěžkla víčka a zavřela se. Mark několik minut pozoroval její klidný, vyrovnaný obličej. Všechny technické parametry byly v pořádku. Náhle se rozlehl z interfonu Rayův hlas a vyburcoval ho z rozjímání.

"Máme velký problém. Telekomunikační systémy našich hostů nejsou kompatibilní s našimi."

"Už jdu."

Mark chvatně přeběhl do pilotní kabiny. Gerik se tvářil nešťastně a Ray zkoumal řadu údajů vycházejících z počítače.

"Marku, náš vesmírný vysílač nelze překódovat."

"Opravdu by se s tím nedalo něco udělat? Víte, v jak tragické situaci jsme," žadonil Gerik.

Pozemšťan se svezl na místo druhého pilota.

"Prosím vás, kapitáne, zavezte nás na Savaru. Snad ještě nebude pozdě."

Mark dokázal jen těžko skrýt svoje rozladění.

"I kdybych chtěl, musel bych nejdřív nalézt vaše slunce. Můj letový počítač nemá k dispozici vaše souřadnice. Nikdy jsme vaši soustavu nezkoumali."

Gerik protáhl obličej a tiše řekl:

"Omlouvám se, při všech našich útrapách jsem na tohle nepomyslel. Co mám udělat?"

Mark se uvolnil a odpověděl příjemnějším tónem:

"Vysvětlete Rayovi váš navigační souřadnicový systém v subprostoru a udejte mu fyzikální charakteristiky vaší sluneční soustavy. Víme, že se nalézá v pásmu pěti světelných let. Nemělo by být příliš obtížněji objevit."

S novou nadějí se Gerikovi vrátila i barva do obličeje. Dal se horlivě do práce.

Mark přešel do obytného prostoru. Se sklenicí v ruce se usadil do pohovky. Uplynula hodina. Zkoušel si představit, jaké instrukce dostane od generála.

Pohlédl na hodinky a uvědomil si, že je čas se vrátit k Vanise. Mladá žena ještě spala. Světelné kontrolky se postupně rozsvěcovaly a na obrazovce se rýsovaly pravidelné elektroencefalogramy. Vzápětí Vanisa otevřela oči.

"Zatím se nehýbejte, všechno proběhlo skvěle."

Podal jí sklenici se šumivým nápojem.

"Napijte se! Je to osvěžující tonikum, které odstraní lehkou bolest hlavy, kterou možná pocítíte."

"Děkuji. Mám spíš dojem, že jsem dlouho spala."

Mark jí pomohl vstát.

"Myslíte, že nyní mohu mluvit vaší řečí?"

Pozemšťan se usmál.

"Přirozeně. Nevšimla jste si, že spolu už hovoříme galakticky?"

Sáhla si rukou na čelo.

"To je úžasné."

"To byla jen první lekce. Osvojila jste si pouze základní slovník. Jakmile si vaše neurony odpočinou, uděláme další krok. Pojd'te se najíst. Myslím, že musíte mít hlad."

Mark naplnil dva talíře z automatického distributoru. Vanisa zvědavě hleděla na barevné kostky, které se před ní objevily.

"Technologický pokrok jde vždycky na úkor gastronomie," vzdychl Mark. "Tuhle syntetickou potravu vyrábí stroj. Výběr je omezený a chuť nevalná, ale když je třeba, můžeme letět celé týdny, aniž bychom

si museli obstarávat potraviny."

Mladá žena s nedůvěrou kousla do kostky a potřásla černou hlavou.

"Chutná to líp, než jsem myslela. Jestli to půjde, slibuji, že vám na Savaře uspořádám opravdovou hostinu."

"Na váš slib nezapomenu a počítejte s tím, že vám ho včas připomenu."

Když dojídali skromnou porci, objevil se Ray a prohlásil:

"Podařilo se nám lokalizovat sluneční soustavu našich přátel. Právě probíhá její ověřování."

Gerik kontroloval poslední údaje z analyzátoru. Zamračený obličej se mu náhle rozjasnil.

"To je určitě naše slunce," vykřikl hlasitě. "Konečně máme naději, že uvidíme rodnou planetu."

Vanisa prosebně dodala:

"Každá ztracená minuta může ohrozit životy našich spoluobčanů."

"Vím," vzdychl Mark, "ale mám povinnosti vůči nadřízeným."

Několikrát se zhluboka nadechl a spustil:

"Proberme to v klidu. V důsledku nehody se váš astronef roztříští na Korvě. Jste tedy vlastně trosečníci v prostoru. Opustit vás na té planetě by se přičilo astronautickému kodexu Pozemské Unie. Navíc by vaše přítomnost mohla ohrozit přirozený vývoj domorodců. Pádým dokladem toho je, že jste jim přinesli střeňný prach."

"To bylo proto, abychom si zachránili život," namítla Vanisa.

Mark na její poznámku nereagoval a pokračoval:

"Generál Khov mi po tom, co se vyjádří Komise pro nevměšování, musí dát příkaz, abych vás dopravil na vaši planetu. Odstarujeme-li okamžitě, získáme čas. Je samozřejmé, že jednám pouze s humanitním cílem a nevměšuji se přitom do sporu, který se Pozemské Unie netýká."

Po tomto rozhodnutí se Mark uklidnil a zavolal na Raye.

"Slyšels? Naprogramuj počítač."

Android v křesle pilotní kabiny pohnul rukou a stiskl řadu tlačítek. Aktivované propulsory se tiše rozběhly.

"Už se stalo," ušklíbl se ironicky. "Bylo mi jasné, že dospěješ k tomuhle rozhodnutí, ale trvalo ti to dlouho!"

Venisa s Gerikem ani neměli čas vyjádřit své nadšení. Ray jim nařídil:

"Položte se do sedadel a zapněte si magnetické pásy. Start je za tři minuty... dvě..."

12

Po desetihodinovém spánku a osvěžující koupeli se Mark cítil ve skvělé formě. V obytném prostoru zahlédl Vanisu, jak bezradně hledí do potravinového distributoru. Pomohl jí sestavit jídelníček, ale výsledek byl opět stejně syntetický a bez chuti.

Spojil se telepaticky s Rayem a pak oznámil:

"Za hodinu se vynoříme ze subprostoru."

Mladá žena radostí zatleskala.

"To je úžasné, vaše loď je o tolik rychlejší než naše."

Sotva se Mark pustil do jídla, zavolal Ray:

"Mám na lince generála."

Pozemšťan přeběhl do pilotní kabiny. Na generálově obličej se odráželo celonoční bdění. Šklebil se a odhaloval přitom své vlčí zuby.

"Vidím, že jste pěkně odpočinutý. Můžete si být jistý, že vaše zpráva vyvolala pěkné pozdvižení. Právě jsem se vrátil od Prezidenta. Mám pro vás od něho rozkazy."

Na okamžik se odmlčel a pak pomalu formuloval slova, aby jim dodal větší závažnosti.

"Máte příkaz dopravit vaše dva pasažéry na jejich planetu. Tam předáte místním úřadům poselství našeho Prezidenta. Ray vše zaznamená, aby nedošlo k omylu při interpretaci tohoto poselství.

Představiteli jejich vlády předáte vesmírný vysílač, nařízený na frekvenci Ministerstva pro galaktické záležitosti. To si pak bude mít možnost zahájit rozhovor samo."

Khov se spiklenecky usmál a dodal:

"Na vyšších místech jsou jisté pochybnosti o vašich diplomatických kvalitách. Vyhněte se proto jakýmkoliv diskusím. Považujte pobyt na Savaře za vaši dovolenou a počítejte s tím, že za vaše činy v tom případě odpovídáte vy sám a nikoliv Služba Pozemské Unie."

Generál na obrazovce vyloudil další široký úsměv:

"Velmi lituji, ale tak zní požadavky diplomatů, kteří nezapomněli na vaše výstřelky na planetách Ryg a Lesban."

Nenechal Marka ani vydechnout a pokračoval:

"Vidím, že jste se už ponořili do subprostoru."

Mark si uvědomoval, že hovor je zaznamenáván pro archivy Služby, a proto odpověděl:

"Podřizuji se pouze vašim rozkazům."

Tentokrát Khov nadskočil, ale Mark klidně pokračoval:

"Vzpomínám si, pane generále, na jeden váš služební pokyn, podle kterého nesmí agenti na služební cestě ztrácet čas."

"Věděl jsem, že budete chtít mít poslední slovo," zašklebil se Khov. "Teď uvolněte místo Rayovi, aby přijal prezidentovo poselství."

Mark opustil pilotní kabinu a šel si dát skleničku.

"Jak to vypadá?" zeptal se Gerik, který hovor nesledoval.

"Jak jsem předpokládal. Dostal jsem příkaz dopravit vás na Savaru."

Oba cestující propukli v jásot a Mark zatím dojedl snídani, od níž ho vyrušil generál. Když skončil, pohlédl na hodinky.

"Musíme se položit, za deset minut dojde k přechodu. Nemějte obavy, ztráta vědomí bude trvat jen krátce."

Jakmile zmizela nevolnost, vešel Mark k Rayovi.

"Vynořili jsme se ve správném systému, ale je zde malá nepříjemnost."

Ukázal prstem na obrazovku vnější viditelnosti. K páté, nejvzdálenější planetě směřovalo šest astronefů.

"Letí pomaleji, než jsem si myslel. Podle vzdálenosti se vynořily před necelou půlhodinou."

"Budeme-li mít štěstí, jejich detektory nás nezachytí."

"Změň směr a leť přímo na Savaru. Jsou-li údaje našich přátel správné, je to ta třetí planeta."

Avšak naděje, že zůstaní nezpozorováni, se rychle rozplynula. Astronefy změnily rovněž cíl letu.

"Směřují na nás," řekl Ray.

"Pokus se s nimi spojit na všech frekvencích."

Po bezúspěšném desetiminutovém snažení android prohlásil:

"Je to marné, zřejmě používají stejný způsob přenosu jako naši přátelé, a to se nám rovněž nepodařilo."

Vanisa a Gerik vstoupili do pilotní kabiny. Mladá žena, jakmile spatřila nepřátelskou flotilu, zděšeně vykřikla.

"Nezdá se, že by byli ochotni dovolit nám další let," vzdychl Mark.

"To určitě ne," potvrdil Gerik. "Kdybychom se dostali na Savaru, jejich plán by ztroskotal. Budou ho chtít provést, když ho tak pečlivě připravovali."

"Jakou výzbroj mají jejich lodě?" zeptal se Mark.

"Rakety s vyhledávacím systémem. Na boj s nimi ale není ani pomyšlení," namítla Vanisa. "Jeden proti šesti! Neměli bychom vůbec šanci uniknout. Když se vzdáte, darují vám život, protože jste v našem světě cizinci. Kromě toho je váš stroj bude určitě zajímat a budou vás potřebovat, abyste jim leccos vysvětlili." Mark starostlivě sraštil čelo.

"A co by se stalo s vámi?"

"Akariové jsou tvrdí bojovníci a se zajatci se nemazlí. Mohli jste to vidět sami na Korvě, kde nás chladnokrevně zanechali našemu osudu."

"To jsem si mohl myslet," prohlásil Mark. "Mému svědomí to ulehčí, protože jsem trochu váhal, zda vás mám vystavit riziku. Já mám rozkaz dopravit vás na Savaru, a to také udělám. V žádném případě nemohu ponechat neporušenou loď Pozemské Unie v rukou potenciálních nepřátel. Jsme tedy donuceni bojovat. Uložte se a připoutejte magnetickými pásy, může to s námi pořádně otrást."

Vanisa se pokusila o protest, ale Gerik ji vzal jemně za ruku a zavedl ji k jejímu sedadlu.

"Naši přátelé jsou odvážní a já jejich postoj chápu."

Nepřátelská flotila seskupená do trojúhelníku se špičkou vpředu se blížila. Náhle z formace vystřelila čtyři štíhlá torpéda s jasně červenými hlavicemi.

"Nejsou příliš rychlá," poznamenal Ray. "Jak zní další rozkazy?"

"Nevíme, jak jsou účinná, vyšli jim vstříc maketu a proved' obrátku o dvacet stupňů. Před tím však odpal střelu na stroj, který je v čele."

"Jenom jednu?"

"Když je přinutíme zpomalit, získáme čas a náskok. Potom se jich zbavíme, protože jsme rychlejší.

Pochybuji, že nás budou pronásledovat až k Savaře."

Jemný hvizd oznámil, že raketa byla vystřelena. Jakmile android usoudil, že torpéda jsou ve správné vzdálenosti, vyslal maketu a provedl prudkou obrátku... Vanisa vykřikla, cítila, jak jí žaludek stoupá až do hrdla.

"Je to zbytečné," vzdychl Gerik. "Torpéda se nás nepustí."

Ale stal se opak, tři střely pokračovaly v původním směru, pouze jedna provedla obrátku směrem k nim.

"Proč nás nepronásledují také ty první tři?"

"Naše maketa je dokonalý prototyp, který vytváří přesný prostorový, tepelný a magnetický obraz našeho stroje a torpéda jej zdánlivě stále pronásledují."

"Bohužel nás zřejmě zničí poslední z torpéd, přátelé, sbohem!"

Na obrazovce se červená hlavice objevila už zcela blízko, když v tom se zdálo, že narazila na neviditelnou překážku a zmizela v obrovském světelném záblesku.

"Zajímavé," řekl Ray. "Mají klasickou a ne jadernou nálož. Ztráta našeho generátoru byla směšně nízká. Škoda makety na tak slabé petardy."

"Co se stalo?" koktala Vanisa, překvapená, že ještě žije.

Mark jí vysvětlil:

"V nebezpečí se moje loď obklopí ochranným silovým polem."

Na vedlejší obrazovce pozoroval dráhu rakety, která právě zasáhla vedoucí nepřátelský stroj. Oslnivý záblesk a loď se proměnila v obrovský duhový oblak.

"To by mělo ztlumit horlivost ostatních. Pokud nemají ochrannou clonu, projdeme bez dalších problémů."

Všech se zmocnila obrovská radost. Náhle byla obrazovka osvětlena řadou záblesků. Jakmile záře ustala, čtyři lodě zmizely a poslední z nich klikatě vrávorala prostorem. Objevil se pestrý sloup páry, který rostl a proměnil se v obrovský mrak.

Pozemšťané upřeně hleděli na obrazovku, kde se už neobjevil ani stín nepřátelské letky.

"Tomu nerozumím," svěřil se Mark.

Gerik, zbrcený potem, se úlevně rozesmál.

"To vám mohu snadno vysvětlit. Výbuch vaší rakety byl tak prudký, že rozmetal úlomky astronefu všemi směry. Tyto úlomky, podobně jako shluk meteoritů, narazily do dalších strojů, a tím je zničily.

Vzpomeňte si na naši poškozenou loď!"

"Váš výklad má něco do sebe," připustil Mark. "Podobné nehody se nám stávaly často, dokud jsme nevybavili naše lodě ochranným silovým polem."

Pozemšťan vstal a podal Vanise ruku.

"Pojďte, zasloužíme si doušek něčeho na uklidnění. Za hodinu budeme na Savaře."

13

Na obrazovce vnější viditelnosti se objevila planeta, velká modrozelená koule.

"Hmotnost 0,91 hmotnosti Země," hlásil počítač. "Rotace kolem vlastní osy za 23 hodin, otáčky po eliptické dráze kolem Slunce za 287 dní. Oceány pokrývají sedmdesát procent povrchu planety. Póly jsou pokryté ledem. Od severu k jihu se táhne jeden souvislý kontinent a v jeho okolí vystupuje velké množství menších i značně velkých ostrovů."

"Je tak krásná," vydechla dojatě Vanisa a měla v očích slzy. "Už jsem si myslela, že ji nikdy neuvidím." Ukázala prstem na obrazovku.

"Tohle je Karba, naše hlavní město, leží na východě hlavní pevniny, těsně nad rovníkem. Raketová

základna je asi sto kilometrů jižněji."

Koule se rychle zvětšovala. Obrisy pevniny se již rýsovaly naprosto zřetelně. Hlavní kontinent předěloval vysoký, na vrcholcích zasněžený pás pohoří.

"Je tu ještě jeden problém," přemýšlel Mark nahlas. "Nevím, jak budou vaši soukmenovci reagovat, až uvidí, že se k nim blíží neznámý astronef. Nevím o způsobu, jak je upozornit..."

Gerik si pomalu zoufal.

"Rayi, zpomal na maximum, aby to nevypadalo, že chceme zaútočit," napadlo Marka.

Merkur sestupoval nejnižší možnou rychlostí k astroportu.

"Zapoj všechny detektory," vyslal telepaticky.

"Už se stalo, zapnul jsem i ochranný plášť, pro případ, že by k nám zbloudila nějaká ta střela."

Mark úzkostlivě sledoval obrazovku, ale žádný podezřelý stín nezahlédl. Zřetelně se před ním rýsoval astroport a na něm řada astronefů.

"Celá naše flotila je na nohou. Sami ale vidíte, že čítá sotva stovku lodí, a to je proti Akařanům trochu málo."

Část plochy astroportu byla prázdná.

"Posaď se s Merkurem támhle."

Vanisa se znepokojeně starala:

"Nepotřebujete nějakou technickou pomoc nebo navigaci ze země?"

"Buďte klidná, jsme úplně soběstační."

Merkur byl samozřejmě objeven a očekáván. Na ploše vládl čilý ruch, řada vozů s vojáky se rozestavovala do bojových pozic.

"Uvítací výbor," usmál se Mark. "Doufejme, že nezačnou střílet bez varování."

O pět minut později se teleskopické podpěry Merkuru dotkly plochy astroportu. Motory utichly a Mark se obrátil na Gerika.

"Asi by bylo nejlepší, kdybyste vyšel ven první vy. Vytáhnu vám skládací schůdky."

Vanisa se vydala hned za ním. K lodi přistoupil nějaký voják a tvářil se nedůvěřivě, zbraň připravenou k výstřelu. Pak se jeho obličej rozzářil.

"Plukovníku, to jsme nečekali, že právě vás uvidíme na palubě toho podivného stroje. Odkud přilétáte?"

"Na vysvětlování bude čas později. Teď musím rychle za nejvyšším admirálem, je to velmi naléhavé."

Přistavte druhé vozidlo Vanise, přeje si navštívit pana prezidenta."

Pak ukázal rukou na Marka a Raye, kteří se objevili na schůdkách a dodal:

"Než dostanete další příkazy, zaveďte tyto naše hosty do baru na astroportu a chovejte se k nim se vší úctou."

Sotva Mark položil nohu na betonovou dráhu, už byl u něho poručík, vysoký tmavovlasý muž s upřímnou tváří a pronesl:

"Vítejte na Savaře!"

Gerik si pro pozemšťany přijel za necelé dvě hodiny po přistání a převezl je rychlým vozidlem k hlavnímu městu. Silnice byla široká a rovná, táhla se zvlněnou krajinou, kde se střídaly obdělávané plochy polí se skupinkami stromů.

Dorazili do Karby. Město připomínalo spíš oddechový park než hlavní město. Vilky a malé budovy tonuly v bujném zelení. Gerik si všiml Markova údivu, a proto dodal:

"Měli jsme vždy smysl pro krásu a estetické prostředí."

"K tomu je třeba hodně místa. Kolik tu žije obyvatel?"

"Asi deset tisíc. Počet obyvatel na celé Savaře nepřesahuje dvanáct milionů. Už před dávnou dobou jsme se naučili omezovat plodnost. A přehnali jsme to, protože za sto let klesl počet obyvatel na jednu čtvrtinu. Nevěnovali jsme tomu pozornost, protože veškerou práci a údržbu u nás zastávají roboti. Až nedávný konflikt nás upozornil, že jsme vůči nepřítelům velmi slabí."

Vozidlo zastavilo před schodištěm, hlídaným dvěma strážci. Prezidentský palác sídlil v elegantně bílé, patrové budově, ukryté zčásti ve vzrostlém parku. Pozemšťané následovali Gerika do kanceláře, rozlehlé kulaté místnosti, jejížž prosklenými stěnami pronikalo polarizované světlo. Za skly se rozkládala zahrada s barevným kobercem květů pod majestátnými korunami stromů.

Prezident byl statný šedesátník s krátce střiženými stříbřitými vlasy a kulatým obličejem. Jasně modrýma, zářícíma očima si pozorně prohlížel příchozí. Po jeho pravici stál blondák v astronautické kombinéze. Na náramenících se mu leskly četné zlaté spirály. Vanisa vyšla pozemšťanům vstříc. Převlékla se do oranžové tuniky, která jí splývala až do půli lýtek a dávala vyniknout její půvabné postavě. Vanisa hosty představila oficiálním tónem:

"Kapitán Stone z Pozemské Unie, a toto je prezident Skali. Vedle něho stojí admirál Moo, velitel savarských vojsk."

Mark zasalutoval.

"Pane prezidente, moje vláda vás žádá, abyste přijal toto naše poselství."

Vytáhl z kapsy kombinézy svitek listin, které Ray připravil podle Khoových pokynů.

"A zde je vesmírný vysílač, který vám umožní pohovořit s nejvyššími činiteli naší planety."

Android položil na zem hranaté zavazadlo.

"Vše je připraveno. Pokud budete chtít zahájit rozhovor, stačí stisknout červený knoflík. Můžete mluvit vaším jazykem, překlad probíhá automaticky."

Skali pokýval hlavou a neznatelně se usmál.

"Kapitáne Stone, s radostí přijímám poselství vašeho prezidenta a hned dnes večer s ním vstoupím v kontakt."

Usmál se a ukázal rukou na křesla.

"Formality máme za sebou, a tak si můžeme oddechnout. Moje neteř mi vyprávěla o odysee, kterou jste prožili na Korvě. Z celého srdce vám děkuji, že jste ji zachránil. Od té doby, co jí zemřeli rodiče, jsme si velmi blízcí."

Promluvil admirál, jeho hlas nezněl tak přívětivě.

"Tím, že jste zničili šest akarijských astronefů, jejichž přítomnost jsme ani nezaregistrovali, jste nám prokázali neocenitelnou službu. Kdyby se neočekávaně objevily, způsobily by katastrofu. Vaše střely jsou neobyčejně účinné. Nemohli byste nám přenechat jejich dokumentaci?"

Mark rozhodil bezradně rukama.

"Pokud to moje vláda dovolí, rád, ale myslím, že váš průmysl by potřeboval řadu měsíců, než by se jejich výrobě přizpůsobil. A jestli jsem dobře pochopil, mohlo by už být pozdě. O osudu vaší planety se rozhoduje právě v těchto hodinách."

"Bohužel je tomu tak," přikývl smutně admirál a pak vážným hlasem dodal:

"Pane prezidente, mohu se vzdálit? Musím ještě vydat řadu příkazů, neboť moje flotila má vyrazit za dvanáct hodin Akařanům vstříc. Podle výpočtů by se měli objevit do dvaadvaceti hodin."

Admirál odešel a Skali se obrátil k Markovi.

"Kapitáne Stone, nemohla by nám Pozemská Unie přijít na pomoc?"

"I kdyby chtěla, tak sem nejrychlejší loď nedorazí dřív než za týden."

"A vy? Nechtěl byste bojovat po našem boku?"

"Jako obyvatel Unie musím zachovat odstup."

Když viděl Vanisin posmutnělý obličej, dodal:

"Ale moje postavení je velmi zvláštní. Vaše neteř slyšela příkazy mého šéfa. Ted', když jsem splnil své poslání, nejsem vlastně na výpravě, ale na dovolené. A protože astronef patří mně osobně a ne Správě, mohl bych ho například půjčit svým přátelům."

Prezident pozorně naslouchal a Ray mezitím obracel oči v sloup, neboť dávno tušil, na co jeho přítel pomýšlí.

"Nikdo, ani poručík Gerik, ho neumí řídit!"

Mark ukázal na vesmírný vysílač a zamumlal:

"Co když se se mnou bude chtít spojit ministr pro galaktické záležitosti?"

"Máte pravdu," povzdechl si Skali, "nemůžete se postavit proti příkazům a zničit si kariéru."

"Možná by tu bylo jedno řešení," řekl po chvilce přemýšlení, "ale bude nepříjemné, zvláště pro Vanisu."

"Jaké řešení, mluvte, rychle!"

"Stydím se a je mi nepříjemné to říkat.. . no, kdyby volal někdo z mých nadřízených," soukal ze sebe Mark, "řeknete jim, že jsem odjel s vaší neteří, a že nevíte, kde jsem. Předstírejte nelibost, aby to celé

vypadalo věrohodněji."

Vanisa uraženě vybuchla :

"Vy byste chtěl, abychom ... vy a já ... za takových okolností... jak bych vypadala?"

Prezidentův smích přerušil rozhořčené kóktání jeho neteře.

"Myslím, že vám rozumím. Nebudou vám moci vyčítat porušení disciplíny, ale jen sentimentální pohnutky. Dohodnuto kapitáne, v případě potřeby přednesu uvedenou historku a budu lhát jen napůl. Vanisa vás bude totiž na lodi doprovázet. Bude spojovacím důstojníkem mezi vámi a velitelem eskadry."

"To je nebezpečné! Nemohl byste jmenovat někoho jiného?"

Prezident potřásl hlavou a se smutným pohledem řekl:

"Ona jediná hovoří vaší řečí a pak, nepodaří-li se nám odrazit útok nepřátel, jak se obávám, bude pro ni bezpečněji spíš na vaší lodi než na Savaře. Tak zůstane alespoň někdo, kdo bude moci hájit naše zájmy u vaší vlády."

Prezident se už zvedal na znamení ukončení rozhovoru, když Marka něco napadlo:

"Vaše vozy jsou opatřeny koly. To znamená že používáte kuličková ložiska."

Skali překvapeně souhlasil.

"Mohl byste mi tedy poskytnout větší množství ocelových kuliček? Několik desítek tisíc..."

"Ihned dám příkaz, aby je dodali na loď. K čemu vám ale budou?"

Mark neodpověděl na otázku a jen dodal:

"Děkuji vám, pane prezidente. Odstartuji s prvním sledem vaší eskadry."

14

Mark ze svého pilotního křesla soustředěně pozoroval kontrolní obrazovky. Rychlý Merkur získal před ostatními loděmi savarské eskadry velký náskok.

Vanisa seděla po jeho levici a znepokojeně se vyptávala.

"Proč letíme tak rychle?"

"Chtěl bych být první u toho, až se akarijské astronefy vynoří," odpověděl jí Mark.

"Ale to je šílenství, sami nemůžeme čelit jejich útoku! Ani vaše loď nevydrží stovky střel, které na nás okamžitě vyletí."

"Chystám jim malé překvapení."

Mark se spojil telepaticky s Rayem, který byl v podpalubí a na něčem tam usilovně pracoval.

"Jak jsi s tím daleko?"

"Podařilo se mi předělat dvanáct střel, víc jsem za tu krátkou dobu nestihl."

"Dobře, přijď za mnou, za chvíli ten tanec začne."

Opravdu, jen android dosedl vedle Vanisy a Marka, vykřikl a ukazoval přitom na hlavní obrazovku:

"Tááhle jsou, už se vynořili!"

V dálce před Merkurem se objevila asi dvacítká astronefů.

"Rayi, vystřel na první z nich, jsem zvědav, jak můj malý vynález zapůsobí."

"Já taky," vzdychl Ray, "Musím přiznat, že tomu moc nevěřím. Pozor! Střela odstartována."

V tíživém tichu uběhlo několik minut. Najednou se objevila jasná záře, po níž zbyl jen oblak plynů.

Vteřina ... dvě ... tři... Zahlédli další mrak, a pak ještě řadu dalších.

Ray nezúčastněně odpočítával:

"Čtrnáct... šestnáct... sedmnáct... devatenáct. Jeden unikl. Ne, také vybuchl."

Vanisa omámené sledovala obraz před sebou.

"Co se to stalo?"

"Pamatoval jsem si, co mi nedávno vyprávěl Gerik," vysvětloval Mark. "Ray naplnil torpéda ocelovými kuličkami, které se rozprskly do všech stran a vytvořily tak umělé meteority. A zdá se, že to bylo účinné."

Neradovali se však dlouho. Na obzoru se v šířce víc než dva tisíce kilometrů vynořovaly další astronefy.

Mark určil několik bodů.

"Rychle, další střely!"

Vzápětí vybuchlo jedenáct střel, které měly stejně zničující účinek, ale nepřátel bylo příliš, než aby je mohli všechny zlikvidovat. Jakmile překonali první překvapení, přešli do protiútku. Na Merkur

směřovalo přes dvě stě střel.

"Je čas se vytrátit," povzdechl si Mark, nahodil motory a loď se obrovským obloukem vzdálila. Akcelerace přitiskla posádku do sedadel.

"Jaké máme skóre, Rayi?"

"Šest... ne... dvě stě devadesát sedm lodí zničeno, a řada dalších je poškozena."

"To je pěkný výsledek na dvanáct střel."

"Ale pořád jsou ještě o dost silnější, než savarská flotila."

"Doufám, že se po takovém masakru stáhnou."

Vanisa se slzami v očích zavrtěla hlavou.

"Akařany nic nezastaví. Pohrdají smrtí. Jak cizí, tak vlastní, jim je to úplně jedno. Na svých lodích nemají ani záchranné čluny!"

"Střely se přibližují, co podnikneme, Marku?"

"Teď jsou pěkně pohromadě, vypust' dvě makety." Lidské posádce Merkuru se zatmělo před očima.

Když se Mark probral, uslyšel Rayův hlas:

"Léčka se vydařila. Zasáhlo nás jen sedm střel, našťěstí slabých."

Obě nepřátelské flotily, savarská a akarská, se přiblížily a nastal boj. Éter brázdilo velké množství torpéd a po zničených lodích poletovaly prostorem oblaky plynů. Ztráty na obou stranách byly vyrovnané. Propletenec útočících strojů byl takový, že Mark nemohl nasadit svoje střely a musel se spokojit s pouhým sledováním bojové situace. Náhle vyskočil.

"Rayi, podívej, ta skupina lodí vlevo. Obkličují bojovou linii. Jestli se jim to podaří, vpadnou našim přátelům do zad."

Motory jejich lodí se rozeřvaly naplno a zatlačily posádku hluboko do sedadel, přestože antigravitační zařízení běželo naplno.

Tři řízené střely stačily na zničení dvaceti postupujících strojů, přesto se situace savarské eskadry rychle zhoršovala.

Akarijský admirál byl obratný stratég. Když ztroskotal jeho pokus o výpad z levé strany, posílil svůj střed a přes těžké ztráty prorazil formaci svého protivníka a rozdělil ji na dvě části. Nyní se pokoušel o obklíčení z pozic pravého křídla.

Mark nebezpečí rozeznal a snažil se mu zabránit. Přiblížil se s Merkurem k místu, kde bylo soustředění nepřátelských lodí největší a spustil krupobití střel, pod jejichž náporu se řada z lodí vypařila.

Vanisa stísněně pozorovala mizení lodí před očima a neodvažovala se ani odhadnout počet mrtvých, kteří se už rozplynuli v prostoru. Pod palbou pozemšťanů vybuchlo téměř současně v jejich těsné blízkosti šest akarijských lodí.

"Marku, máme poslední střelu a pak jsme bez munice."

Její hlas se třásl prostou lidskou úzkostí.

"Nezbývá jiné řešení než útěk, Vaniso. Je mi líto."

Bitva pomalu končila. Poslední savarské astronefy se proměnily v purpurové oblaky. Chabou útěchou bylo, že z mohutné akarijské armády zbylo asi dvacet lodí, které unikly tomuto strašnému osudu.

"Mít tak ještě dvě střely, vítězství by bylo naše," poznamenal zklamaně Ray.

Merkurův útok ale vyprovokoval řadu odvetných opatření. Na jejich loď směřovalo přes dvě stě nepřátelských torpéd.

"I kdyby nebyly příliš silné, mohly by náš generátor značně oslabit. Bude lepší rychle zmizet. Protivník není příliš rychlý, a tak doufám, že se nám podaří ponořit se do subprostoru dříve, než nás dostihnou."

Mark váhal. Hodinu před startem ještě mluvil s prezidentem, který měl za sebou první kontakt s Pozemskou Unií. Ta pochopitelně nechtěla, ani nemohla zasáhnout do konfliktu, který jí byl cizí. Proto také Skali řekl Markovi:

"Kdyby se situace nevyvíjela příznivě, vraťte se do vašeho světa a všem vysvětlíte, co se tu odehrálo. Možná se vaší vládě zželí mého lidu, který by se jinak dostal do otroctví."

Uplynulo deset sekund. Ray pozoroval svého přítele, který s přimhouřenýma očima přemýšlel. Konečně se rozhodl. Pronesl strnule:

"Letíme k Savaře!"

"Toho jsem se právě obával," zabručel android. "To ses nemohl rozhodnout nějak rozumněji? Co takhle utéct? Nezapomínej, že za sebou máme smečku pronásledovatelů."

Torpéda sledovala měnící se dráhu Merkura. Po určitou dobu zůstávala vzdálenost mezi nimi stejná, ale potom se začala zmenšovat.

Ray uhodl, na co jeho přítel myslí a odpověděl: "Máme už jen tři makety. To na jejich oklamání nestačí." "Nebudeme s nimi plýtvat. Vletíme do atmosféry Savary dříve, než nás dostihnou. Potom provedeme manévry, který jsme už několikrát vyzkoušeli."

"Ty si budeš tak dlouho hrát s ohněm, až se spálíš," pronesl věštecky Ray.

Mezitím velitel Akařanů shromáždil své astronefy, které měl rozptýlené po bojovém poli tisíce kilometrů od sebe. Kdyby věděl, že mu zůstane tak malý počet lodí, asi by se do celé té akce nepouštěl.

Merkur se přibližoval obrovskou rychlostí k Savare. "Stoč směr letu a zpomal."

Vanisa tiskla křečovitě opěradla svého křesla a nemohla odtrhnout oči od shluku střel, které je stále pronásledovaly. Planeta, jejich velická planeta byla už docela blízko. Na obrazovce před sebou viděla, jak se proplétají bílá oblaka s modří oceánu... Prudké zpomalení způsobilo, že se jí bezpečnostní pásy zaryly do prsou a začaly ji málem dusit.

Merkur pronikal do atmosféry planety. Intenzivní tření o molekuly vzduchu kabinu rozpálilo. Vnitřní teplota začala, i přes výkonné klimatizační zařízení, rychle stoupat. Cestujících se zmocnil nepříjemný pocit lidí v sauně, kde nefunguje regulace.

"Střely ve vzdálenosti dvanáct tisíc metrů... deset tisíc," hlásil kovový hlas palubního počítače.

"Zpomal ještě víc," nařídil Mark.

Popruhy se zarývaly do těl ještě bolestivěji.

"Střely ve vzdálenosti pět tisíc... čtyři tisíce... dva tisíce metrů."

Mladá žena sténala strachy. Náhle se před jejíma očima zablesklo a pak znovu a zas. Úplný obří ohňostroj... Výbuchy radosti.

"Co se to stalo?" blábolila omámeně.

Kabinou se rozezněl Markův hlasitý smích.

"Střely našťěstí nepřemýšlejí. Letí tak rychle, že shoří v atmosféře jako létající hvězdy. Jediný problém je ve správném načasování tohoto manévru a v tom je Ray opravdový specialista. Teď, když jsme se zbavili pronásledovatelů, měli bychom zkoumat, co nás čeká."

Merkur letěl nad zčeřenými vlnami oceánu.

"Letíme na astroport?" hlesla Vanisa, která se ještě nevzpamatovala z toho, co právě prožila.

"V žádném případě, letiště napadnou Akarijci a my nemáme šanci proti nim nic podniknout. Existují na vaší planetě neobydlené ostrovy?"

"Všechny ostrovy jsou neobydlené. Naše nepočetné obyvatelstvo se soustředilo na hlavní kontinent."

Ray pátral po obrazovce a pak určil bod v oceánu.

"Sopečný původ, půda pevná. Biologické detektory nezareagovaly. To by se nám mohlo hodit."

Merkur se dotkl podpěrami půdy z černého čediče. Ostrov, na němž se tyčila asi pět set metrů vysoká hora, vypadal zdáli jako vdova zahalená do smutku. Zakrslá vegetace se pokoušela tu a tam zapustit kořinky v neúrodné půdě.

"To není žádný ráj," usmál se Mark, "tady nás Akarijci určité hledat nebudou."

Vanisa se otřásla hrůzou, když uviděla, na jak úzké ploše astronef přistál.

"To je další Rayova specialita. Kdyby bylo třeba, přistál by na talíři od snídaně."

"Co uděláte nyní?"

Mark se podíval na hodinky.

"Pojedeme do Karby, abychom zjistili situaci, ale bude rozumnější počkat na tmu. Teď se nad vaším hlavním městem teprve šepí. Máme tři hodinky na odpočinek. Dáme si něco na povzbuzení a sníme večeri. Kdo ví, kdy zase budeme jíst."

Vanisa udělala několik nejistých kroků. Plaše se usmála.

"Zajdu si do sanitárního bloku. Ještě nikdy jsem se tolik strachy nezapotila a pořád nemohu uvěřit tomu, že jsem naživu."

15

Vanisa se šeptem obrátila na Marka:

"Proč vlastně neletí Ray výš? Jsme těsně nad vlnami!"

Před půlhodinou opustili Merkur a nastoupili do přibližovacího modulu, který nyní klouzal nad oceánem jako obrovský surf.

"Nevím, možná už Akarijci nainstalovali radarovou ochranu. Pokud se budeme držet nízko, nemohou nás objevit."

"To je ale velmi nebezpečné!"

"Buďte klidná, Ray se v tom vyzná."

Na obzoru se objevila červenavá záře.

"To je letiště," řekl android. "Všechny budovy jsou v plamenech."

"Musíme letět oklikou a přistát ze severu. Nevíte o nějakém místě, Vaniso, kde bychom mohli nepozorovaně přistát? Rád bych, aby nás nikdo neviděl."

"Mám na břehu oceánu osamělou vilu. Je schovaná v hustém borovicovém lese. Myslím, že ji Akarijci sotva objevili."

"Výborně, jedeme k vám na návštěvu." Mladá žena se ujala navigování a Ray mohl zanedlouho posadit modul do písku nedaleko domu. Přeběhli několika set metrový úsek a ukryli se mezi stromy, "Nemůžete nechat váš stroj na pláži, Akarijci by ho mohli objevit."

"Nebojte se, nehrozí mu žádné nebezpečí. Je naprogramován tak, aby se vrátil automaticky k Merkurů."

Ray vstoupil do tmy a telepaticky Marka informoval: "Mé detektory nic nehlasí, můžeme jít." Ze tmy se vyloupila bílá přízemní stavba. Velké prosklené výklenky, střecha lehce skloněná. Vstupní dveře se automaticky otevřely, jakmile se Vanisa přiblížila. Zámek byl nastaven na její biologické vlny.

"Pojďte dál," řekla a vztáhla ruku k vypínači.

"Počkejte, nedají se nějak zatemnit okna?"

"Promiňte, úplně jsem tady na půdě svého rodinného domu zapoměla, že jsme uprostřed války."

Za okamžik ozářilo velkou místnost světlo. Bylo důmyslně ukryto na několika místech a ze tmy tak vystoupilo vkusné zařízení vnitřního prostoru. Široký gauč, křesla, stůl ze světlého dřeva. Vanisa otevřela skříň zabudovanou ve zdi.

"Teď je řada na mě, abych vám nabídla občerstvení."

Zatím co vyndávala láhev a skleničky, Mark se zeptal:

"Jak daleko jsme od Karby?"

"Asi třicet kilometrů."

"Máte vůz?"

"Nemám, vlastně ne tak docela, mám malé terénní vozidlo, se kterým jezdím v dunách."

Mark si všiml videotelefonu.

"Mohla byste se spojit s někým v Karbě? Potřebovali bychom vědět, jaká tam je situace. Telefon často funguje i za nejhorších podmínek."

Vanisa se zamyslela.

"Co kdybych zavolala do paláce?"

"To ne, to by bylo příliš riskantní. Palác bude prvním místem, které Akarijci obsadí."

"Pokusím se zavolat k mé tetě."

Za půl minuty se na obrazovce objevil obličej asi padesátileté ženy. Působila impozantním dojmem, měla pravidelné rysy a velké, modrofialové oči.

"Vaniso, kde jsi? Strašně jsem se o tebe bála. Tvůj strýc mi neprozradil, žeš odjela."

"Teď ti nemohu nic vysvětlovat. Jaká je situace?"

"Katastrofální. Akarijci zničili obranu letiště a přistáli. Ihned vysadili vojsko a vyrazili na Karbu. Policejní oddíly, hlídkující na příjezdu do města, byly smeteny. Tvůj strýc mi nařídil, abych uprchlá. Chtěl, abych šla do tvého domu, ale obávala jsem se cestovat sama a tak jsem šla sem."

"A co on?"

"Zůstal v paláci a teď už je asi zajatý. Potom vtrhli Akarijci do města. Neodvážuji se domýšlet, co se tam děje."

Na Markův pokyn Vanisa hovor ukončila.

"Zůstaň ukrytá, teto, zavolám ti, jak jen to bude možné!"

Obrazovka zhasla a pozemšťan přecházel zamyšleně sem a tam.

"Tomu pořád nějak nerozumím," bručel. "Akarijské astronefy nejsou větší než vaše. Kolik mohou pojmout lidí?"

"Myslím, že asi dvacet. Akarijci nejsou zvyklí na velký komfort."

"Tak jsem předvídal správně. Víc se jich tam nevejde už proto, že s sebou vezou vozidla a výzbroj.

Pokud vím, tak jim nezbylo víc než dvacet neporušených strojů."

Po krátkém kalkulování vykřikl:

"Je to neuvěřitelné, skupina čtyř set mužů se zmocnila města čítajícího deset tisíc obyvatel!"

Vanisa se dala do pláče.

"Kromě letek kosmonautů nemáme žádnou profesionální armádu. Jen malý policejní útvar, který je téměř bez práce. Moji spoluobčané jsou vlídní a moudří, jsou materiálně zabezpečeni. Nepotřebují nad sebou hrozbu, aby museli respektovat zákony."

"Škoda, že Akarijci nejsou jako vy. Půjdu se s Rayem podívat do města. Byl bych rád, kdybyste zůstala zde."

Mladá žena rozhodně zavrtěla hlavou.

"V žádném případě, neznáte Karvu a budete potřebovat průvodce."

Android telepaticky vyslal:

"Má pravdu, můžeme bloudit a narazíme na nepřátelskou hlídku."

Mark, ač nerad, kapituloval.

"Dobře tedy, pojďte s námi. Ukažte nám to vaše vozidlo."

Vanisa je zavedla do podzemní garáže, kde byl zaparkován zvláštní stroj. Měl motor, čtyři kola s širokými pneumatikami a nad nimi otevřenou skořepinu se dvěma anatomicky tvarovanými sedadly.

"Budeš s tím umět jezdit, Rayi?"

Android si vozidlo zběžně prohlédl a odtušil:

"Bez problému."

"Proč nenecháte řídit mě, já vozidlo znám."

"Vy nás povedete," rozhodl Mark.

Dveře garáže se automaticky otevřely, jakmile se vozítko nastartovalo. Pozemšťané se s ním rychle vyhoupli na cestu vedoucí lesem. Voněly tu eukalypty a borovicové jehličí.

"Rozsviťte světla, v té tmě byste mohl sjet z cesty a narazit do stromu."

"Je lepší zůstat potmě, Ray v noci vidí velmi dobře. Proto jsem chtěl, aby řídil on. Nešlo by to rychleji?"

"Terénní vozy víc než padesát kilometrů za hodinu neudělají. Jsou určeny k pohodlným projížděkám."

"Já bych dal přednost obrněnému průzkumnému vozidlu."

Než spatřili blikající světla města, uběhlo půl hodiny. K jejich nelibosti městské osvětlení fungovalo velmi dobře a zalévalo ulice jasným světlem. Ray náhle odbočil a zastavil ve stínu stromu.

"Tři sta metrů před námi je vojenské vozidlo."

"Všiml jsem si."

Byl to nazelenalý kamión. Nad kabinou mu trčel kulomet a vzadu měl otevřenou plošinu.

"Nevidím žádnou posádku."

"Podíváme se na auto zblízka. Půjďme zprava, kde je víc stínu."

Ray uchopil přítele za ruku a vsunul mu do ní laserovou pistoli.

"Myslím, že ti přijde vhod. Zkontroluj si ochranné pole. I primitivní náboje mohou být nebezpečné."

Mark se obrátil na Vanisu a tiše zašeptal:

"Zůstanete tady a kdyby došlo k nejhoršímu, neotáčejte se a utíkejte. Schovejte se do lesa, tam můžete nejspíš uniknout. Určitě nebudou pročesávat terén."

Asi za čtyři minuty dorazili ke kamiónu. Kabina byla prázdná, ale vzadu se ozývalo sténání. Mladá, zcela nahá dívka se marně bránila dvěma Akarijci, z nichž jeden ji držel za ruce a druhý se chystal ji znásilnit.

Mark pohledem pobídnul Raye a ten jako kočka skočil do kamiónu. Tupým úderem do týlu ukončil násilníkův život, dřív než ten holomek dospěl k vyvrcholení. Druhý chtěl zakřičet, ale hrdlo mu rozdrtil

strašlivý stisk ruky podobné kleštím. Záchvěv, pak další a muž se svalil jako vycpaný panák.

Vyděšená dívka se přimkla k Markovi, který ji rukou přikryl ústa, aby nekřičela. Ray vytáhl mrtvolu, svlékl je a schoval těla do blízkého nádherné kvetoucího křoví.

Naštěstí pro Marka dorazila Vanisa a dívku trochu uklidnila. Přesto stále přerývaně vzlykala, když vyprávěla, co prožila:

"To je hrůza! Akarijci vnikají do domů a znásilňují ženy."

"Je jich mnoho?"

"Asi několik set, nevím."

"Kde bydlíš?"

"Tady nedaleko, v tom třetím domě. Akarijci mě vyvlekli ven a hodili do projíždějícího kamiónu. Tam už na mě čekali další."

"Vrať se domů. Dnes v noci se už nejspíš nevrátí."

Mark si navlékl zelenou uniformu ze silné látky.

"Tak, a co navrhuješ dál?"

"Ta dívka nám přes všechny prožité hrůzy poskytla velmi cenné informace. K dobytí Karby zmobilizoval akarijský admirál zřejmě veškeré své síly. To znamená, že na letišti mnoho lidí nezůstalo."

"Snad na ně nechceš zaútočit?" vyděsil se Ray.

"Proč ne? Přemýšlej. Kdyby vzlétl jenom jeden astronef, mohl by svými střelami zničit celé město."

"Tak jedem. Ty budeš řídit kamión a já se postarám o kulomet."

Vanisa trvala na tom, že je doprovodí.

"Nestojím o to, aby mě někdo na rohu znásilnil."

"Vmáčknete se do kabiny a hlavně se neukazujte. Jak se dostaneme nejkratší cestou k letišti?"

"Třetí ulice vpravo, potom na náměstí doleva."

Vozidlo se rozjelo. Ray jel pomalu, tak aby nebudil pozornost. Tvrzení mladé dívky bylo bohužel pravdivé. Z mnoha domů se ozývaly výkřiky a nářek. Z jedné budovy vyběhl stín, za nímž se rychle mihl jiný. Surovec povalil ženu na zem a vrhl se na ni.

"Přijíždíme na silnici, hlídá ji ozbrojené vozidlo. U kulometu někdo je."

Mark se příliš nerozmýšlel. Teď, když se pustil do akce, nemohl přece ustoupit. Pozorovat, zůstat nestranný, nevměšovat se - to je pěkná teorie byrokratů, kteří neznají svět jinak, než z tepla své kanceláře.

"Jakmile budeš na dostřel, použij dezintegrátor. Ten aspoň nadělá nejméně stop."

Kamión pokračoval v pomalé jízdě. Akarijci si jich nevšimli, považovali je za své kolegy. Nocí vyšlehl nenápadný nafialovělý záblesk. Vozidlo zmizelo jako kdyby ho spolkla obrovská, neviditelná tlama.

Vanisa nevěřila svým očím.

"Co se to stalo? Kde je kamión?"

"Můj přítel umí několik salonních kousků," zasmál se Mark, "ale nemůže je používat příliš často, protože by si vyčerpal generátor."

16

Mark se podíval na chronometr. Půlnoc pryč... Věděl, že naději na úspěšný přepad mají jediné v noci.

"Je mi líto, Marku, rychleji to nejde," vyslal Ray telepaticky. "Je to stará dýchavičná kára."

Silnice byla pustá, ubíhala rovně do dále a minuty se monotónně vlekly. Vanisa si přesedla k Markovi.

"Myslíte, že máme nějakou naději? Co zmůžete vy sám proti celé eskadře?"

"Upřímně řečeno nevím. Kdybych byl rozumný, tak bych už dávno seděl v Merkuru a ukrýval se v bezpečí subprostoru."

"Tak proč jste tady?"

"Asi proto, že nerad opouštím své přátele, když jsou v nebezpečí."

Ozval se Ray:

"Blížíme se k astroportu. Na cestě je závora a u ní stojí dva vojáci. V budově po pravé straně jsou další."

"Zpomal, budeme předstírat, že máme nějaké pověření."

Mark se naklonil k Vanise a pošeptal jí:

"Řekněte mi, jakou řečí mluví Akařané?"

"Stejnou jako my. Když jsme přistáli na jejich planetě, tak ji automaticky přijali za svou."

"Tak to máme štěstí. Nate, tohleto rozkousejte a spolkněte."

Vložil jí do úst bílou tabletku, kterou vytáhl z krabičky v kapse.

"Od této chvíle jen mlčte a hlavně se vůbec ničemu nedivte."

Hlídka na ně vyštěkla:

"Váš příkaz k jízdě!"

Mark dělal, jako by nic neslyšel a spustil:

"Mysleli jsme si, že byste vzali zavděk nějakým povyražením. Vezeme vám dárek."

Uchopil Vanisu za ruku a násilím ji zdvihl. Z budovy vyšli dva vojáci, slyšeli, že přijel kamión a když uviděli, co se děje, spustili radostný povyk, kterým přilákali další druhy. Všechny pohledy se dychtivě upřely na mladou ženu a nikdo už se nezabýval dvěma muži v přítomné kabiny kamionu.

Po jejím těle se sápal mnoho rukou, vojáci dívku popadli a odnesli si ji dovnitř. Místnost byla osvětlena ostrým světlem, uvnitř to čpělo připáleným tukem a potem.

Vanisu hodili na zem, čísi prsty jí neurvale roztrhly uzávěr kombinézy a odhalily jí hrud', břicho a stehna.

Řvala, bránila se, ale marně. Ruce jí přitiskli k zemi a nesnesitelná síla jí začala roztahovat kolena od sebe. Nazelenalé tváře nad ní se tlemily a něčí tělo se pokoušelo vklínit mezi její stehna.

Pak se náhle Akařan sesul na svoji oběť. Stisk povolil a ruce měla opět volné. Zděšeně se rozhlédla.

Všichni ti vojáci znehybněli, jako by je někdo uspal. Znechuceně odstrčila tělo, které ji svojí vahou drtilo a posadila se. Mark vběhl dovnitř a tvářil se ustarané.

"Co se to tu proboha dělo?" koktala Vanisa.

"Anestetický granát," oznámil stručně Mark. "Vám jsme dali protilátku, aby na vás nepůsobil."

Podal Vanise ruku a pomohl jí vstát a neodpustil si přitom obdivný pohled na její poprsí. Zlost mladé ženy přehlušila stud, který by ji normálně ovládl.

"Proč jste nepřišli dřív! Ještě několik vteřin a ten darebák by mě zneuctil!"

"Nejdřív jsme se museli v tichosti zbavit stráže u závory."

"Na co si to hrajete?"

"Nevěděl jsem, kolik jich tu je a potřeboval jsem je zneškodnit všechny najednou. Jediný způsob, jak je shromáždit, bylo nabídnout jim nějaký lákavý bonbónek, na který by se jako vosy nachytali. Je mi velice líto, že jste musela podstoupit takovou nepříjemnost."

Nasedli do kamiónu. Brzy přišel i Ray, převlečený do stejnokroje strážného.

"Neprobudí se?" strachovala se Vanisa.

"Pochybuji, po tom, co je Ray ošetřil..."

Žena se otrásla a Mark potom dodal:

"Každá válka je špinavá. Boj je krutý a my za to nemůžeme."

Vozidlo dojelo bez odporu nepřátel až na astroport. Všechny budovy značně utrpěly bojem. Kontrolní věž se sesunula a z přijímací haly zbyly jen doutnající trosky. Katastrofě unikly jen dvě boční budovy.

"Máme štěstí, že vojáci jsou spořádaní a disciplinovaní," uchechtl se Mark.

Na astroportu stálo ve dvou pěkně vyrovnaných řadách dvacet astronefů. Ray zastavil s nákladákem asi sto metrů od jedné z neporušených budov.

"Umíš hrát kuželky?" zašeptal Mark.

"Cože? Nevím, o čem to mluvíš."

"Podívej se pořádně. Když by se ulomila jedna z podpěr u první rakety, ta se svalí a spadne na vedlejší stroj a ta zase na další. Při troše štěstí se takhle povalí celá řada."

"To by mohlo být docela legrační," odpověděl android, zamyslel se a dodal: "To by se mělo dotáhnout k dokonalosti. Nejdřív je potřeba umístit pod propulsory granáty, které by způsobily několik požárů."

Naštěstí jsem si jich před odchodem z Merkuru udělal malou zásobu. Znáš mě, jsem pilný jako mraveneček."

Granáty byly malé kuličky asi tři centimetry v průměru, daly se lehce připevnit k jakémukoliv předmětu a skrývaly v sobě ohromnou tepelnou energii.

"Myslím, že je třeba jednat ze dvou stran najednou. Pravděpodobnost úspěšného zničení všech strojů

najednou se tak zvýší."

"Jdeme na věc."

"Dávej zatím pozor na budovy, cítím, že je tam mnoho lidí."

Ray se vznesl do výše a Vanisa překvapením otevřela pusu.

"On... letí!"

"Zase ty jeho kejkle."

Pozemšťanovy nervy byly napjaté k prasknutí.

"Pozor, umístil jsem granáty s časovanou roznětkou, a teď uvedu do chodu dezintegrátor."

Mark zahlédl sotva znatelné nafialovělé záblesky. První astronef se naklonil jako opilý kolos a narazil do svého souseda. Vyšlehla prudká záře, následoval výbuch, který osvětlil přistávací plochu a otřásl zemí. Pozemšťan si však světelného divadla moc neužil. Z budovy vyběhlo několik postav. Stiskl spoušť svého kulometu. Protože tento typ zbraně neznal, první dávka střel pokropila beton dobře dvacet metrů před Akarijci. Pak už zamířil lépe. Několik těl se zhroutilo, další vojáci vybíhali a v panice stříleli na vše kolem sebe. Kulky hvízdaly Markovi okolo uší.

Na přistávací ploše se rozpoutalo peklo. Výbuchy následovaly jeden za druhým, tlaková vlna rozhoupala kamion a betonovou plochou se valily proudy žhavého vzduchu.

Přiběhl Ray a než stačil vskočil do kamionu, zasypaly ho kulky vystřelené dvěma vojáky, kteří se před ním náhle objevili. Odrazily se však od jeho ochranného pole. Z androidova ukazováčku vyšlehly dva červené paprsky. Akarijci se zhroutili s malou černou dírkou uprostřed čela.

Poslední salvou z kulometu byli zlikvidováni tři další strážci. Mark si hřbetem ruky otřel zpocené čelo.

"Musíme pryč, nedá se tu už dýchat," řekl Ray a nastartoval kamion.

"Počkej, zajed' k budově, musíme se ujistit, že tam nezůstal nikdo, kdo by zalarmoval ostatní v Karbě. Kdoví, jakou pomstu by pak místním obyvatelům akarijský admirál nachystal."

Kamion zastavil před budovou.

"Udělám to sám," řekl android a seskočil na zem.

Nečekal na odpověď a vnikl do prvních dveří. Za deset vteřin byl zase venku.

"Vzduch je čistý. Podíváme se ještě vedle."

Dveře byly uzamčené, ale energickému kopanci neodolaly. Tentokrát to trvalo déle. Mark si pohrával se spouští své zbraně a málem ji instinktivně stiskl, když z budovy vyšlo asi tucet mužů. Ray mu však stačil telepaticky sdělit:

"Nestřílej, jsou to zajatci, které jsem osvobodil."

V červenavém světle plamenů poznal Gerika, který šel v čele. Na hlavě mu krvácela velká rána.

Mark seskočil z kamionu a šel mu naproti. Oba se objali.

"Mark, Vanisa, jak je to vůbec možné?"

"Geriku! Myslel jsem, že jste zahynul se zbytkem eskadry."

"Dostal jsem zásah a vteřinu před tím, než můj astronef explodoval, jsem se stačil zachránit v nouzovém člunu. Podobně se vedlo i těmto přátelům. Když jsme však přistáli na letišti, které bylo mezitím napadeno, padli jsme do zajetí."

V plukovníkových očích se ironicky zablesklo.

"Akarijci by nás byli hned popravili, kdyby nechtěli získat informace o jistém astronefu a o jeho střelách, které jim způsobily obrovské ztráty. To nám zachránilo život."

Trvající požár byl doprovázen silnými výbuchy skladiště munice.

"Vidím, že jste zasáhl velmi účinně," konstatoval Gerik.

"Já jsem měl také velké štěstí," hlesl Mark. "Naše práce ale ještě neskončila. Stovky Akarijců teď řadí po Karbě. Budete schopni bojovat?"

"Samozřejmě, co máme udělat?"

"Posbírejte zbraně a munici, vrátíme se do města."

17

Město Karba bylo stále zalité světlem. Vozidlo, které Ray při odjezdu zničil, nebylo nahrazeno, a tak bez obtíží pronikli do centra.

"Jaký máte plán, Marku?" zeptal se Gerik.

"Chtěl bych osvobodit prezidenta."

"Palác je asi pět set metrů vpravo. Mezi stromy prosvítá jeho střecha."

"Výborně! Tam zastavíme, Rayi."

"Půjdeme s vámi."

"Ne, palác je určitě strážěn a přímý útok by mohl vystavit prezidenta velkému nebezpečí. Pokusíme se vniknout do paláce potichu."

"A co my?"

"Rozdělte se na dvě skupiny a začněte pročesávat město. Musíte vniknout do každého domu. Divadlo, které tam uvidíte, nebude asi příliš veselé. Zdá se, že Akarijci řadí ve skupinách po dvou, po třech. Pokud to bude možné, zlikvidujte je tiše. Když budeme mít štěstí, tak se k nám přidají další stateční občané města. A ještě jednu radu. Na křižovatkách hlídkuje ještě řada vozidel podobných tady tomu. Nezapomeňte, nejprve je třeba zlikvidovat kulomet. Mnoho štěstí."

Na odchodu zadržela Marka Vanisa. Měla ztrhané rysy a popelavé tváře. Držela se jen silou vůle.

Ukázala na nedaleko stojící dům.

"To je vila mé tety. Ráda bych si u ní odpočinula, Vám by malé osvěžení také udělalo dobře. Museli jste se pořádně zapotit."

Markovi se jazyk lepil na patro. Přikývl.

"Ale rychle. Do rána zbývají sotva tři hodiny."

Proběhli zahradou. Vstupní dveře byly otevřené. Pozemšťan přitiskl Vanisu ke zdi a chopil se své laserové pistole. Ray přeskočil tiše práh. Na koberci zápolila nešťastná žena s Akarijcem, který se ji snažil znásilnit. Jeho druh se na ně díval a popíjel.

Násilník okamžitě padl zasažen prudkou ranou do vazů. Druhý se sápal po své pušce, ale marně.

Markova střela byla rychlejší.

Vanisa přiskočila ke své naříkající tetě a pomohla jí na nohy.

"Tebe také Vaniso...?"

"Ne, ale měla jsem namále," odpověděla mladá žena a nevraživě pohlédla na Marka.

Prezidentova žena si utřela slzy a pokusila se o úsměv.

"To vy jste ti pozemšťané, o kterých hovořil můj manžel? Raději bych se s vámi seznámila za jiných okolností. Děkuji vám za vaši pomoc."

"Byli báječní. Zničili..."

"Na vyprávění bude čas později," přerušil ji Mark. "Prosil bych sklenku vody a Ray nás zatím zbaví nevítaných návštěvníků."

Vanisa běžela do kuchyně a Mark se obrátil na její tetu, která nehnutě seděla, dívala se tupě před sebe a do očí se jí draly slzy.

"Musíte zapomenout na to, co jste prožila. Cítíte se pošpiněná, zahanbená a myslíte na svého muže.

Věřte mi, že je to pouze noční můra a zlý sen, který se za svítání rozplyne. Útočníci za svůj čin už zaplatili. Váš život však pokračuje. Obyvatelé Karby teď budou potřebovat mnoho energie, aby napravili všechnu tu spoušť. Nimrat se v minulosti nikomu nepomůže."

Prezidentova žena uchopila Marka za ruku.

"Děkuji vám za vaše slova. Máte pravdu, v této chvíli je třeba myslet pouze na boj s útočníky."

Vanisa se objevila s velkým džbánem ovocné šťávy. Oba vypili rychle po sobě několik sklenic.

"Zůstaňte zde ukrytá, vrátíme se sem, jakmile to bude možné."

"Půjdu s vámi," prohlásila rezolutně prezidentova žena. Aby předešla Markovým protestům, dodala:

"Znám v paláci každé zákoutí. Pojd'te rychle."

Vanisa nechtěla zůstat sama a chystala se vyrazit s nimi také. Ray telepaticky zavrčel:

"Nejdeme na žádný bál."

Procházeli bez potíží osvětlenými ulicemi a byli rádi, že Akarijci, zaměstnaní loupením, nezorganizovali početnější hlídky. Mark ležel na trávniku v houští a pozoroval palác. Před vstupem stálo ozbrojené vozidlo a několik hlídek.

"Zezadu vede do paláce ještě jeden vchod," šeptala prezidentova žena.

Skupinka obešla budovu, kde hlídkovali dva muži. Dostat se k zadním dveřím znamenalo přeběhnout sto metrů otevřeného prostoru.

"Nemůžeme ztrácet čas," řekl Mark a pozdvihl laserovou zbraň. "Já si беру toho vpravo a ty máš toho druhého."

Dva červené záblesky vyšlehly naprosto současně. Ještě než těla dopadla na zem, vyrazil Mark vpřed.

"Dveře jsou zavřené," šeptla Vanisa, která běžela za nimi.

"S takovým detailem si Ray snadno poradí."

Jemný laserový paprsek vyřízl s překvapující lehkostí zámek. Před pozemšťany se objevila dlouhá, slabě osvětlená chodba.

"Třetí dveře vpravo vedou do kanceláře mého muže," zašeptala žena.

Prezident Skali seděl sklesle v lenošce. Naproti němu u jeho stolu seděl sám akarijský admirál a tvářil se spokojeně. Za ním stáli v pozoru dva vojáci. Admirál pohlédl na své hodinky a usmál se:

"V této chvíli se mnoho vašich spoluobčanek dočkalo sladké odměny. Nařídil jsem svým mužům, aby znásilnili všechny ženy, které najdou. A jak znám své lidi, jistě odvedou dobrou práci. Vaše ženy na to budou dlouho vzpomínat."

"Proč jste tak krutý," zasténal Skali.

"Po takové noci přijmou vaši spoluobčané s ulehčením zprávu o kapitulaci, kterou pronesete hned zítra ráno. Podřídí se tím spíše, když slíbíme zavést znovu pořádek."

"Nikdy nepodepíšu smlouvu, která by z nich udělala otroky!"

"Budete muset! Když nemáte soucit s obyvateli Karby, uvidíme, co budete dělat, až moje astronefy začnou řídit na dalšími městy, zničíme je jedno po druhém. Bude-li to nutné, proměníme tuto planetu v poušť. Osud jejich obyvatel je mi lhostejný. Důležité pro mne je zmocnit se vašich podzemních továren, které nepotřebují žádné pracovní síly."

Otevřely se dveře, vstoupil důstojník a srazil podpatky.

"Admirále, naše spojení s eskadrou je už dvě hodiny přerušeno," oznámil hlasitě důstojník.

"Proč?" ještě hlasitěji zařval admirál.

"Nevíme, poslal jsem tam hlídku, které ještě nedorazila, ale už z dálky hlásí, že obzor je v plamenech."

"Chci hlášení každou hodinu! Kde je můj útvar?"

"Podle vašich rozkazů se muži rozešli po městě a nikde nenarazili na odpor."

"Všichni?"

"Ano, admirále, s výjimkou desetičlenné hlídky v paláci a hlídky, která odjela na letiště."

"Jděte, kapitáne, a okamžitě mi hlase zprávy, které obdržíte!"

Rozhostilo se tíživé ticho. Admirál nervózně ťukal prsty do stolu.

"Jestli savarské vojsko na mé muže zaútočilo, strašlivě se pomstím. Přísahám, že na každém stromě ve městě bude někdo viset. Na náměstí nechám ubíčovat k smrti desítky žen. Varoval jsem vás, že jakýkoliv pokus o odpor bude nemilosrdně potrestán."

Uplynula čtvrt hodina, přerušovaná pouze bubnováním prstů na stůl. Náhle se znovu objevil důstojník.

Jeho zelený obličej dostal zvláštní, popelavou barvu. Byl tak ohromen, že zapomněl svého nadřízeného pozdravit. Dříve než mu to admirál stačil vytknout, důstojník zakoktal:

"Je to hrozné. Naše flotila zmizela... letiště je v plamenech a plné mrtvých."

Zpráva admirála uzemnila.

"Vzpamatujte se, chci slyšet fakta," zaječel.

Akarijec se však už vysvětlení nedočkal. Dvířka za Skaliho lenoškou se rozlétla.

"Nikdo ani hnout," vykřikl Ray.

Oba hlídači se domnívali, že mají před sebou neozbrojeného muže. Zareagovali okamžitě, ale zhroutili se s malým černým otvorem uprostřed čela.

Důstojník už vytahoval pistoli, ale Mark jej zasáhl do prsou. Admirál se ani nepohnul, zůstal jako zkamenělý. Podařilo se mu jen vyrazit:

"Jak jste se opovážili... Strašlivě vás potrestám... Na tu pomstu bude obyvatelstvo vzpomínat ještě po mnoho let..."

Obě ženy se vrhly k prezidentovi. "To bylo šílenství, Vaniso, odvážit se proniknout až sem!"

"Přišli jsme vás osvobodit," řekl Mark.

"Jak jste to dokázali? Na oběžné dráze kolem Savary je sto astronefů připravených zasáhnout."

Admirálovi se již vracela rozvaha. Pohlédl významně na své hodinky. "Nedostane-li můj zástupce ode mne pravidelnou zprávu, má rozkaz bombardovat planetu. Chcete-li se tomu vyhnout, složte okamžitě zbraně. Vaše životy zůstanou zachovány."

Zbytek věty se rozplynul ve výbuchu smíchu. Admirál rozzuřeně pohlédl na odvážlivce, který si dovolil ho přerušit.

"Mluvme vážně," potrásl Mark hlavou. "Oba víme, že vaše flotila už neexistuje. Po bitvě vám zbyl přesně dvacet jeden astronef a z nich ještě dva byly vážně poškozené. A ty astronefy se právě vypařily. Věřte mi, že jsem je pečlivě přepočítal, než jsem akci začal."

Mark pokračoval tónem profesora plísňícího svého žáka:

"Dopustil jste se trestuhodné neopatrnosti. Víím, že jste musel vyložit celý svůj oddíl, abyste mohl zaútočit na Karbu. Nikdy jste ale neměl ponechat všechny své stroje na astroportu."

Admirál se uraženě ohradil:

"Setkali jsme se jen s minimálním odporem. Deset strojů mělo dnes ráno odstartovat, čekaly jen na doplnění zásob a paliva, které v boji vyčerpaly. Dvacet mužů na palubě také něco spotřebuje."

"To byla drobnost, kterou jste opomněl," usmál se Mark.

Admirál se mračil a zkoumal pohledem pozemšťana.

"Kdo jste?"

Odpověď nedostal, a tak s očima upřenými na laserovou pistoli pokračoval:

"Tato zbraň a vaše jistota... Vy nejste z tohoto světa... Stroj, který nám způsobil takové ztráty, to jste byl vy!"

"Nenechte se strhávat bujnou fantazií," poškleboval se mu Mark. "Naříd'te svým vojákům, aby se vzdali."

Admirál hbitě uskočil vzad, vytáhl pistoli.

"Velký akarijský admirál nesmí kapitulovat. To je otázka cti!"

Bleskurychle přiložil zbraň ke spánku a stiskl spoušť dřív, než mohl Ray zasáhnout.

"Fanatik až do konce," vzdychl Mark. "Měl ale odvahu hájit své přesvědčení."

Pokrčil rameny a nařídil Rayovi:

"Zlikviduj hlídky u vstupu do paláce a prohlédni celou budovu, aby se v ní neskrýval ještě nějaký nevítaný host. Použij všech svých prostředků. Vííc problémů s Komisí pro nevměšování si už asi těžko můžeme dovolit. Já zůstanu u prezidenta."

Lekl se najednou a telepaticky se zeptal:

"Doufám, že jsi odpojil nahrávací zařízení!"

Okamžitě dostal ironickou odpověď:

"Už se stalo ve chvíli, kdy jsme vstoupili na Merkur. Kdyby se Komise dověděla o tvých dobrodružstvích, asi by tě ze svých služeb rychle propustila. A to by mi vadilo, protože spolupracovat s tebou je pro mě velká čest."

"Díky, a nyní rychle odstraň tahle těla. V úřední budově to dělá nepořádek."

Zatímco android uklízel, prezidentova žena přistoupila ke knihovně a otevřela malý otočný bar.

"To je manželova tajná zásoba," řekla s úsměvem. "Myslím, že si malé osvěžení zasloužíme."

Naplnila čtyři sklenky, jednu podala Markovi a pobídla jej:

"Pijte, je tam trochu alkoholu, ale je to povzbuzující a posilující."

"Děkuji vám, paní prezidentová."

Zvážněla:

"Říkejte mi Vala, jako moji blízcí přátelé, ráda bych, abyste k nim patřil."

Skali se tvářil starostlivě.

"Nevím, jak jste se dostal až sem. Domníval jsem se, že jste už odjel. Žádal jsem vás přece o to."

Vyprávění o průběhu bitvy se ujala Vanisa. Zmínila se rovněž o jejich tajném návratu na Savaru. Mark upíjel ze své sklenky. Nyní, když byla akce u konce, se ho zmocnila velká únava. Hlavou se mu honily hrozné pochybnosti. Měl vůbec právo zasahovat? Neměl vše ponechat osudu? Jeho víčka vážila snad tunu.

Zvuk otvírajících se dveří vymrštil Marka se zbraní v ruce z křesla. Ulehčené si oddechl, když uviděl vstupovat Raye s Gerikem. Pozdravili prezidenta.

"Jak se vyvíjí situace, plukovníku?"

"Už jsme stačili vyřadit z boje stovku Akarijců a po cestě jsme získali asi padesát našich dobrovolníků. Město jsme rozdělili na několik sektorů, aby se Akarijci nemohli spojit. Jsou tak překvapeni, že se téměř nebrání, ale protože se odmítají vzdát, musíme je likvidovat."

"Dobře, plukovníku. Věřte, že na vaši odvahu a oddanost nezapomeneme. Skončete to co nejdříve."

Obyvatelé Karby už dost vytrpěli."

Gerik pozdravil a potom se obrátil k Markovi:

"Zúčastníte se s námi čistky?"

Pozemšťan odpověděl s předstíranou rozhodností:

"To bohužel nepřichází v úvahu, plukovníku. Jsem jen nestranný pozorovatel, stojící mimo konflikt, který se mne vůbec netýká."

Gerik zůstal jako omráčený, obrátil se a odešel, zatímco Ray telepaticky pronesl:

"Výborně, tu větu jsem zaregistroval pro archiv Služby."

Když se dveře za Gerikem zavřely, vyprskl prezident, který se před svým podřízeným ještě držel, smíchy. Mark zrozpáčitel a zabručel:

"Byl bych rád, pane prezidente, kdyby tuhle verzi přijali i všichni ostatní."

Skali zvažněl a přitakal:

"Vím, kapitáne Stone. Během celého strašného období jste neopustil lůžko mé neteře!"

Vanisa se začervenala a oba muži si potřásli pravicí.

18

Mark otevřel líně jedno oko. Slunce pronikající širokým oknem do pokoje se blížilo k západu. Pohledem na hodinky zjistil, že spal osm hodin. Když si ráno přál odpočinout v prezidentském paláci, trvala Vala na tom, že ho musí ubytovat ve své vile.

Po krátkém tápání našel Mark koupelnu a dokonce starou britvu. Za čtvrt hodiny nato se objevil v obývacím pokoji. Prezidentova žena právě prostírala stůl.

"Slyšela jsem vás už vstávat. Myslela jsem, že budete mít hlad. Posad'te se, hned vám něco přinesu."

"Jsem na rozpacích, rád bych vám s něčím pomohl."

"V žádném případě. Poslouchám jen svého muže, který by vás po jídle rád uvítal v paláci. Přestože je unaven, neopustil svou kancelář."

Ray se telepaticky ozval a sdělil, že je venku.

"Ve městě se situace uklidnila. Naši přátelé skončili pročešávání domů a já využívám příležitosti, abych něco urychleně nafilmoval. Musím ještě doplnit asi čtyřicet hodin záznamů, aby snaživci ve Službě nezpозorovali, že jsem musil některé nahrávky vystříhnout."

Za půl hodiny, s žaludkem plným dobrot, se Mark dostavil do paláce. Byl u vstupu zadržen dvěma strážci, kteří brali své povinnosti příliš vážně. Naštěstí přivolaný důstojník byl mezi zajatci, které Mark osvobodil na letišti.

"Vidím, že se vaši muži ve strážní službě činí. Doufám také, že už stačili opravit zadní dvířka, která jsme včera vylomili."

Důstojník protáhl obličej.

"O tom nic nevím. Okamžitě tam pošlu pracovní četou."

Prezident přijal Marka ve své kanceláři velmi srdečně. Na jeho obličej se zračila únava, pod očima měl kruhy, ale pohled zářil.

"Noční můra je konečně pryč. Moji spoluobčané jsou vám zavázáni, zachránil jste jim život a svobodu. Tato zkouška podnítila jejich energii. Na letišti se už pracuje na odstranění vzniklých škod a na uvedení veškerého zařízení do provozu. Podzemní továrny, které neměli Akarijci čas objevit, zvýšily svou výrobu. Do čtyřiceti osmi hodin bude dokončen první nový astronef. Za několik týdnů bude jádro naší flotily opět fungovat. Nábořem posádek je pověřen plukovník Gerik."

Pak posmutněl a dodal:

"Naše ztráty byly opravdu velké, a jsem velmi smutný, když pomyslím na všechny mladé muže, kteří položili své životy za naši svobodu."

"Jejich oběť nebyla marná, stačilo jen málo a Akarijci by byli poraženi už ve vesmíru."

"Vaše pomoc byla rozhodující. Myslíte si, že bychom mohli koupit asi tucet astronefů, stejných jako máte vy?"

"Jakmile bude podepsána vaše asociační smlouva s Pozemskou Unií, budete moci se Zemí svobodně obchodovat. Zním jednu společnost, která vám s radostí prodá jakékoliv stroje, které budete chtít."

Prezident se zájmem pozdvihl hlavou.

"Jestli budete chtít, budu po mém návratu ihned informovat společnost Cosmos Jet Corporation, která se spojí s vašimi odborníky."

"Nebudete s tím mít nějaké potíže?"

Markův obličej se roztáhl do širokého úsměvu.

"Nemyslím. Jsem totiž akcionářem této společnosti, vyrábějící přes polovinu astronefů na Zemi."

"Spojil jsem se s ministrem pro galaktické záležitosti, který, jak si můžete domyslet, byl překvapen, že vás na Merkuru nemohl zastihnout." Skali se rozesmál.

"Kdybyste viděl, jak se tvářil, když jsem mu oznámil, že jste se vytratil s mojí vnučkou! Zrudl a já už si myslel, že ho raní mrtvice. Předstíral, že této záležitosti nevěnuje velkou pozornost, ale viděl jsem, že byl rád, když jsme změnili téma. Přesto se domnívám, že by bylo vhodné, kdybyste svému představenému zavolał."

"Udělám to hned, jakmile se vrátím k astronefu, který je ukrytý na jednom ostrově. S vaším svolením bych rád přistál na vašem letišti."

"Samozřejmě, beze všeho, snad najdete volné místo. Slyšel jsem, že je tam teď velký zmatek."

Mark se při odchodu z paláce telepaticky spojil s Rayem. Požádal ho, aby přivolal modul, který by je odvezl k Merkuru. Tentokrát cestovali v rozumné výšce a let byl příjemný, takže mohli obdivovat planetu pod sebou. Zatímco Ray připravoval v pilotní kabině vše ke startu, Mark se seznámil s došlými zprávami. Ministerstvo pro galaktické záležitosti mu poslalo už tři výzvy, na které samozřejmě neodpověděl.

Rozmrzele se zašklebil, zapnul videorádio a nastavil frekvenci na S.D.P.P. Na obrazovce se objevil týž zrzoun jako před nedávným.

"Nemáte štěstí, kapitáne Stone, v New Yorku je deset hodin večer. Přepojím vás na generálův byt." Zatvářil se zklamaně, protože Mark odpověděl: "To je zbytečné, jedná se o obyčejné hlášení, nic nutného."

Tentokrát zrzek sázku prohrál.

"Vyříd'te mu, že dovolená probíhá bez problémů a že očekávám rozkazy pro návrat na Zemi. Zítřka se ozvu znovu."

Merkur přistál na astroportu, kde už na Marka čekala Vanisa. Pozvala ho na večeři do svého venkovského domu.

Z velkého proskleného okna byl nádherný výhled na pláž s bílým pískem a na oceán, který v odpoledním slunci dostával narůžovělou barvu.

"Vaše večeře byla výborná, Vaniso," zafuněl Mark a odsunul talíř.

"Přece jsem vám to slíbila."

Mladá žena měla na sobě tuniku šarlatové barvy, která jí obepínala a dávala vyniknout její pěkné postavě. Látká splývala až ke kotníkům, ale široký rozparek po straně občas odhalil i štíhlé stehno.

Mladá žena se zdvihla a ukázala na širokou pohovku. "Udělejte si pohodlí, kapitáne. Dám vám ochutnat starý ovocný alkohol, který se vyrábí tady na Savaře."

Mark si lehl na bok a přičichl ke sklence. Linula se z ní jemná vůně, kterou nebyl schopen identifikovat. Nápoj měl vysoké procento alkoholu, ale byl i dost sladký.

Vanisa stála před ním a náhle zvažněla, takže musel zaklonit hlavu, aby se jí mohl podívat do obličeje. Poprvé mu začala tykat.

"Ty i můj strýc jste si zahráli s mou ctí a pověstí. Nejprve jsi mě málem nechal napospas šesti vagabundům. Nepokoušej se omlouvat, dobře ses bavil. A potom tvoji nadřizení z Pozemské Unie a také část mých spoluobčanů získali dojem, že jsem se zachovala jako lehká holka, která podlehne

prvnímu, který se namane."

Marně Mark rozpaky schovával nos do sklenice.

Chápal, že se mladá žena zlobí a musel jí dát za pravdu.

Polohlasně pokračovala:

"Na Savaře jsme už před dávnou dobou vymýtili sexuální pokrytectví a po pravdě řečeno mínění nějakých pozemšťanů pro mě mnoho neznamena. Trvám však na jedné věci, ponese celou tíhu svých hříchů, ale musím se jich nejprve opravdu dopustit."

Mark zaslechl zašustit hedvábí, a pak jen fascinovaně hleděl, jak se červená tunika změnila na malou hromádku na podlaze. Objevily se pěkně tvarované nohy. Zdvihl oči. Před ním stála Vanisa nahá, byla nádherná, krásné kulaté poprsí, ploché břicho a zaoblená stehna... Mark se zářivě usmál. Pomalu poklekla jedním kolenem na gauč vedle něj. Její jemná, dlouhá ruka ho začala hladit po tvářích, krku, potom vklouzla pod kombinézu a otevřela první přezku.

Mark ji uchopil pevně kolem pasu. Vanisa položila jemně na gauč i druhé koleno a jejich rty se spojily. Ze závratě, která se jich vzápětí obou zmocnila, se probudili až mnohem, mnohem později. Tiskli se jeden ke druhému na pohovce, Vanisa se usmívala a na čele se jí perlily drobné kapičky potu.

"Tak a teď jsem ochotná snášet všechny kritiky," zašeptala.

Mark se jemně vymanil z jejího náručí a naplnil dvě sklenice. Když se napili, vzal ji opět do náručí.

"Když mi prozradíš, kde je tvoje ložnice, můžeme pokračovat..."

Vanisa překvapením vykulila oči.

"Ty bys chtěl ještě?"

"Myslím, že jeden menší hříšek navíc by ti mohl pomoci hrát lépe tvoji roli svedené dívky."

19

Mark poklimbával na sedadle druhého pilota. Po bouřlivé noci strávené s Vanisou se vrátil do paláce. Prezidentova žena uspořádala i přes nedávné nešťastné události oficiální recepci na Markovu počest. Přála si, aby všichni na tu hroznou noc zapoměli. Stone byl představen jako cizinec, který umožnil Gerikovi a Vanise vrátit se na Savaru a který byl pouze pověřen prvním kontaktem s novou civilizací. Gerik a několik zbylých astronautů, kteří přežili velkou bitvu, mrkali ironicky na pozemšťana, když si museli vyslechnout řeč jednoho z ministrů, který při prvním útoku utekl z paláce a nyní litoval, že se tak vzácný návštěvník nezúčastnil obrany jejich planety!

Později, když rozruch kolem Marka trochu opadl, vzal si ho Gerik stranou a řekl mu:

"Vaše torpéda naplněná ocelovými kuličkami způsobila úplný zázrak. Mám v úmyslu tento systém u nás zavést."

"Dokud nebudou vaše astronefy opatřeny ochranným polem, tak bych vám to neradil. Už teď poletuje vesmírem desetitisíce železných úlomků a bude trvat velmi dlouho, než je zachytí některá planeta nebo slunce."

Ozvalo se videorádio a probralo Marka z rozjímání. Na obrazovce se objevil kulatý obličej ministra pro galaktické záležitosti.

"Jsem rád, že s vámi mohu konečně hovořit," řekl pichlavě. "Rád bych vás informoval o tom, že na základě rozhovoru s prezidentem Savary bylo docíleno uzavření smlouvy. Přes vaše skandální chování proběhlo jednání velmi rychle. Jednu chvíli jsme si už mysleli, že nás Savara požádá o pomoc proti agresi jejího souseda. Naštěstí se tak nestalo, a zdá se, že to byla jen malá přestřelka."

"Naši přátelé si problém vyřešili sami. Ujistiťuji vás, že situace na Savaře a v celé její sluneční soustavě je zcela klidná."

"Výborně. Potřeboval jsem tohle ujištění, neboť příští týden poletím v čele delegace ratifikovat uzavření smlouvy."

"V případě jakýchkoliv potíží se na mne obraťte. Promluvím o tom s Valou."

"Co je to za dívku?"

Mark nadskočil a dokonale předstíral údiv.

"To je přece prezidentova žena! Trvala na tom, abych ji tak nazýval."

Ministrovi se zježilo i těch několik málo zbývajících vlasů na hlavě.

"O tom nechci nic vědět," řval přidušeně. "Přikazuji vám ihned opustit Savaru a vrátit se na Zemi. Čím dál od té ženy budete, tím menší bude riziko diplomatických faux pas."

"Přijímám rozkaz, ale mohu odstartovat nejdříve za dvanáct hodin. Můj android musí před ponořením do subprostoru provést nezbytné opravy."

"Budiž tedy, dvanáct hodin, ale ani o vteřinu déle."

Mark počkal na konec spojení a potom vybuchl smíchy. Představoval si, jak by se asi ministr tvářil, kdyby se dověděl, že jej Vanisa pozvala dnes večer k sobě. Zdá se, že přišla hříchu na chuť a touží po jeho opakování.

20

Generál Khov byl v dobré náladě. V jeho kanceláři nekazila vzduch obvyklá oblaka dýmu.

"Posaďte se, Stone, zdá se, že jste ve výborné formě. Vidím, že oklika přes Savaru pro vás znamenala odpočinek."

Mark se ušklíbl. Neměl rád ten generálův spokojený úsměv, připomínal mu úsměv kočky, která právě sežrala ptáčka.

"Naši technici analyzovali vaše záznamy, které jste s Rayem přivezli z Korvy. Komise se domnívá, že jste řádně splnili svěřenou úlohu. Porušení zákona o nevměšování nebylo způsobeno vámi, ale politováníhodnými omyly Akarijců a vašich přátel ze Savary."

Generál chvíli pozoroval své velké kostnaté ruce.

"Ministr pro galaktické záležitosti mě několikrát volal. Nejdříve nechtěl uvěřit vašemu nepřistojnému chování, ale jeho technická asistentka, slečna Amanda Lindtová, ho přesvědčila. Zná vás totiž dobře, neboť jste ji doprovázel na Lesban. Málem jste prý tenkrát způsobil vypuknutí války."

Mark se při té vzpomínce usmál.

"Nemyslím, že by ke mně chovala nějakou zášť."

"To je pravda! Uklidnila ministra, který požadoval váš okamžitý návrat. Na základě vaší zprávy tu totiž vypukla velká obava, že milostně zaútočíte dokonce na prezidentovu ženu. Musím vám sdělit, že jste na ministerstvu považován za velkého nemravu."

Khovova přísná sekretářka Peggy ohlásila příchod plukovníka Bentona. Kulaťoučký, břichatý Benton byl zástupcem Služby pro finanční záležitosti. Položil na stůl tlustý svazek.

"Pane generále, když jsem se dověděl o návratu kapitána Stona, připravil jsem vyúčtování nákladů jeho mise."

Jeden list podal Markovi.

"Zde je šek na zaplacení třetiny dobití generátoru."

"Proč jen třetiny?" podivil se generál.

"Podle technických odborníků je právě tolik energie třeba na cestu Země-Korva a zpět."

"Zapomínáte ale na okliku přes Savaru," namítl s úsměvem Khov.

Benton našpulil rty.

"Lituji generále, ale tato mise nespadá pod S.D.P.P.. Bylo jasné řečeno, že kapitán byl na dovolené. Nemůže tedy za uvedenou dobu požadovat náhradu výdajů."

Khoova pleš znachověla v předzvěsti blížící se bouře, když vtom plukovník dodal:

"Stone může žádat úhradu od Ministerstva pro galaktické záležitosti."

"A je nějaká naděje, že mu to zaplatí?"

"Určitě," ujistil je Benton. "Ovšem ve lhůtě dvou až tří let, pokud ovšem..."

"Co ještě?" zavrčel Khov.

Plukovník se vrtěl na křesle jako by štípalo sto blech.

"Jednal jsem s pracovníkem odpovědným za finanční záležitosti na ministerstvu. Kapitánova situace je poněkud zvláštní... Neměl k té misi žádný rozkaz a dvě osoby odvezené z Korvy jsou považovány za trosečníky ve vesmíru. Právní řád uvádí, že výlohy s jejich záchranou musí nést trosečníci sami..."

Nemají-li potřebné prostředky, je zde ještě pojišťovna. Pro obyvatele Pozemské Unie ovšem, tak nevím..."

Khoova pleš a tváře znovu zrudly.

"Kapitán použil vlastní loď na moji výslovnou žádost! A já jsem mu slíbil..."

Benton rozpřáhl ruce na znamení, že víc už dělat nemůže.

"Možná to bylo neopatrné... Prostudoval jsem všechna nařízení a právní řád mimořádných případů za posledních šedesát let. Dodatečná náhrada není možná a to ani kapitánovi Stonovi. Tím spíš, že ministerstvo..."

Mark ho gestem ruky přerušil, aby předešel hrozícímu výbuchu.

"Přijímám vaše vyúčtování, plukovníku."

Druzí dva přítomní zalapali po dechu.

"Je jasně uvedeno, že jsem od opuštění Korvy byl na dovolené."

"Vždyť jsem vám to říkal!" hájil se Benton.

"Navíc moje mise nespádala pod Ministerstvo pro galaktické záležitosti. Tím líp. Kde to mám podepsat?"

Benton byl šťasten, že to takhle dopadlo, obával se nekonečných tahanic a dohadů. Rychle podal Markovi svazek listin. Ten se na ně zběžně podíval, klidně je podepsal a pak si vzal exempláře, které mu patřily. Benton se s úlevou zvedl a chvatně zabřebentil:

"Jestli dovolíte, generále, tak vás už opustím. Čeká na mě ještě spousta práce."

Vyklouzl ven, aniž stačil Khov přikývnout.

Generálova plet' se vrátila do původní barvy.

"Je to zvláštní," zabručel.

Hledal chvíli v zásuvce stolu, až vytáhl prázdnou láhev od whisky.

"Zapomněl jsem požádat Peggy, aby obnovila zásoby."

Podíval se na hodinky a prohlásil:

"Moje úřední hodiny skončily. Pojd'te ke mně na skleničku. Moje žena je v klubu, tak budeme mít klid."

Než mohl Mark odmítnout, upřesnil:

"Nedávno jsem dostal bednu velmi staré whisky, úplný zázrak. Uvítal bych posudek odborníka."

Před budovou S.D.P.P. projíždělo velkou rychlostí množství vozidel.

"Myslím, že budeme muset jít pěšky," vzdychl Khov právě v okamžiku, kdy u chodníku před nimi zastavilo luxusní vozidlo.

Ray otevřel dvířka, aby se mohli usadit na zadní sedadla.

"Pořád zapomínám, že jste ve stálém spojení s vaším androidem. Musím uznat, že je to praktické."

Zanedlouho už Khov naplnil dvě skleničky tekutinou ambrové barvy. Usadili se v hlubokých křeslech a vychutnávali palčivou chuť alkoholu.

"Teď, když jsme na domácí půdě, můžeme spolu hovořit jako přátelé. Chtěl bych, abyste mi vysvětlil některé věci podrobněji."

"Které, generále? Vše je přece úplně jasné."

"Zajisté, oficiální místa jsou spokojena a váš návrat přes Savaru nespadá pod mou Službu. Musím si však klást některé otázky. Podívejte se, sotva přistanete na neznámé planetě, svedete neteř prezidenta. S ohledem na vaši pověst to ministr a jeho poradkyně považují za normální, i když poněkud nepříjemné. A tentýž prezident nám oznamuje, že vás jmenuje čestným občanem své planety a přál by si vaše povýšení." Khov se zhluboka napil.

"Potom si ještě lámu hlavu jednou podrobností. Admirál Neuman z Vesmírné Policie mě informoval, že jste doplňoval veškeré zásoby řízených střel a maket..."

S nosem ponořeným do sklenice Mark zamručel:

"Je vám jistě známo, jak je Ray pečlivý. Trvá vždy na tom, aby měl nejmodernější výzbroj."

Generál pokračoval, jako by nic neslyšel:

"Když váš android cenzuruje záznamy při spatření nějaké hezké tvářičky, dovedu vaše výstřelky a pudry pochopit, rozhodně lépe než naši technici. Pamatujete, když jsme byli společně na planetě Wilk, taky jsem si užil."

Při vzpomínce na dávné dobrodružství zasmály Khovovi oči.

"Jestli tomu dobře rozumím, zuřila v systému Savary velká bitva... a vy jste byl v té době v posteli s nějakou dívkou."

Jeho pěst dopadla na opěradlo, které pod tlakem zlověstně zapraskalo.

"Ne, přece nechcete, abych vám tohle zbaštil! Já vás přece znám! Ikdyž jste veden silnými sexuálními pudy, nikdy nezapomínáte na realitu! Nemohl jste zůstat stranou, když se ti, které považujete za své přátele, ocitli v nebezpečí."

Po chvíli rozmýšlení vytáhl Mark z kapsy svazek listin, které dostal od Bentona.

"Je zde jasně uvedeno, že jsem byl na Savaře na dovolené."

"To je pravda," zamručel Khov.

"Víte také, že jsem akcionářem ve společnosti Cosmos Jet Corporation, kterou řídí má přítelkyně Elza Swensonová. Mám tam funkci technického poradce se souhlasem služby S.D.P.P. Ta Společnost mi poskytuje také plat, který si musím občas zasloužit."

Mark si zhluboka přihnul.

"Prezident Skali projevil přání nakoupit pozemské astronefy. Znáte to, konkurence je silná, a tak se mi zdálo, že bude možná vhodné předvést některé výkony našich strojů, aby se dokázala solidnost našich výrobků. Kromě toho, máte-li už zákazníka, bylo by nepříjemné jej ztratit nebo nechat zničit nepřítelem, dříve než stačí podepsat kupní smlouvu."

Generál se krátce zasmál.

"Říkáte některé výkony? Předvedl jste celou plejádu střel a maket!" Zašklebil se a dodal: "Tedy ta neteř prezidenta... a vy, to byl výmysl?"

Mark v rozpacích uhnul pohledem.

"Neřekl jsem..."

Khov se zhluboka nadechl, chopil se láhve a dolil skleničky.

"Kdybyste mi alespoň řekl celou pravdu."

Mark se dal do vyprávění. Generál poslouchal a ani jednou ho nepřerušil. Když kapitán skončil, zůstal Khov několik minut potichu, jen pomalu popíjel svou whisky.

Pak se podíval na prázdnou sklenku a zabručel:

"Myslím, že moje žena má pravdu. Whisky mi škodí na zdraví."

Začal si drbat obě uši.

"Jakmile se napiju alkoholu, začínám mít problémy se sluchem. Někdy se mi zdá, že jsem úplně ohluchnul." Zahleděl se do neurčita a vzdychl:

"Oficiální místa jsou nadšená. Pozemská Unie bude mít o jednoho člena víc. Také Komise pro nevměšování schválila vaši misi. Proč nabourávat tak uspokojujivou situaci?"

Následovalo další ticho.

"V každém případě by ale bylo dobré, kdybyste se přinutil na vše zapomenout. Vezměte si ještě měsíc dovolené, na vlastní náklady ovšem. Benton by totiž podobné výdaje nikdy neschválil."

Mark zvedl s úlevou svou sklenku.

"Podle vašeho rozkazu generále! V případě potřeby víte, kde mě můžete najít."